

Cion Bölcsseinek Jegyzőkönyvei

Tartalomjegyzék

Cion Bölcsseinek Jegyzőkönyvei.....	1
Előszó.....	3
Az 1974-ben, Londonban kiadott magyar nyelvű változathoz(részletek).....	3
Az 1922-ben kiadott angol nyelvű változathoz.....	4
Kik azok a bölcssek?.....	4
Hogy hívják a bölcsseket?.....	5
Magyarázatok.....	5
Cion Bölcsseinek Jegyzőkönyvei.....	7
1. Jegyzőkönyv.....	7
2. Jegyzőkönyv.....	9
3. Jegyzőkönyv.....	10
4. Jegyzőkönyv.....	13
5. Jegyzőkönyv.....	13
6. Jegyzőkönyv.....	15
7. Jegyzőkönyv.....	16
8. Jegyzőkönyv.....	16
9. Jegyzőkönyv.....	17
10. Jegyzőkönyv.....	18
11. Jegyzőkönyv.....	21
12. Jegyzőkönyv.....	22
13. Jegyzőkönyv.....	25
14. Jegyzőkönyv.....	26
15. Jegyzőkönyv.....	26
16. Jegyzőkönyv.....	30
17. Jegyzőkönyv.....	31
18. Jegyzőkönyv.....	32
19. Jegyzőkönyv.....	33
20. Jegyzőkönyv.....	34
21. Jegyzőkönyv.....	37
22. Jegyzőkönyv.....	38
23. Jegyzőkönyv.....	39
24. Jegyzőkönyv.....	39
Utószó.....	40
Nyil utószavának befejező szakasza:.....	40

Előszó

Az 1974-ben, Londonban kiadott magyar nyelvű változathoz(részletek)

Alig van a világon még egy könyv, amelyről annyit beszéltek volna, amelyre annyit hivatkoztak volna, amelyből annyit idéztek volna, mint a Cion bölcséinek jegyzőkönyvei címen ismeretes mű. Nem valószínű, hogy akad európai kultúrember, aki ezt a nevet: "Cion bölcséinek jegyzőkönyvei" ne hallotta volna.

És mégis, ha utánaérdeklődünk, hogy mi is ez a Jegyzőkönyv, ki olvasta azt, alig pár ember akad, akinek kezéhez ez a rendkívül érdekes és megdöbbentő dokumentum eljutott volna. Annak ellenére, hogy a könyv több mint 30 nyelven megjelent, s így többszáz ezer példányban kellene, hogy közkézen forogjon, alig szerezhető be, mert akármilyen nagy példányszámban jelennek is meg a kiadványok, a könyveket még a III. Birodalomban is napok alatt felvásárolták a titokzatos kezek (...)

A magyar olvasóközönség tájékoztatására kötelességünknek tartottuk, hogy ezt a művet most magyar nyelven is megjelentessük. Bár a mű magyarul már régebben is megjelent, a kiadás mégis a legnagyobb könyvritkaságok közé tartozik.. (Az egyik változat szerint) az orosz rendőrség 1901-ben, egy zsidó házban tartott házkutatás alkalmával nagyobb, héber nyelven fogalmazott kéziratot talált. A kéziratot a rendőrség azonnal átadta Szergej Nyil (Nilus) professzornak, az ismert orientalistának, aki vállalta a fordítást. A kézirat tartalmát az orosz kormány oly megdöbbentőnek találta, hogy a fordításból jónéhány példányt a külföldi államok rendelkezésére bocsátott. Így kapott a fordításból egy példányt a brit kormány is, amit megőrzésre átadott a brit Állami Múzeumnak, ahol a kéziratot 1906. augusztus 10-én vették fel a könyvtár nyilvántartásába (...)

Nyil professzor fordítása könyv formájában is megjelent a Szentpétervár melletti Szent Szergej kolostor nyomdájában, 1902-ben. 1905-ben még két kiadás jelent meg a könyvből. Ugyanebben az évben - a kiadó megjelölése nélkül - Szentpétervárott még egy kiadás jelent meg a Jegyzőkönyvekből, amelyet Gottfried zur Beeknek sikerült megszereznie, és ezt a kiadást fordította németre. 1907-ben a szentpétervári süketnémák intézete nyomásában és G. Butmi orosz orientalista feldolgozásában jelent meg a Jegyzőkönyvek 4. kiadása, amelyet Beek ugyancsak felhasznált a német fordításhoz. Nyil tanár fordítása is megjelent újra 1911-ben, a Szent Szergej kolostor nyomásában, amelyet Beek ugyancsak felhasznált. Ezt a kiadást is gyorsan felvásárolták, így Nyil 1917-ben újra kinyomtatta a könyvét. 1917. február 28-án, az orosz szabadjóműves páholyok a francia és angol páholytestvérek segítségével kirobbantották az orosz bolsevista forradalmat és megbuktatták a cárizmust. Az államvezetést Lwow herceg vette át, maga is ismert szabadjóműves. Nyil könyvét március 3-án akarták továbbítani a könyvkereskedések részére. A köteteket már berakták egy tehervagonba, amikor fegyveres forradalmárok rohanták meg a pályaudvart, feltörték a vagont, a könyveket kiszórták és az utolsó példányokig megsemmisítették. Miután csak nagy rakás hamu maradt vissza a könyvekből, anélkül, hogy bármihez hozzányúltak volna, bármit raboltak volna, eltávoztak. Vagyis kétségtelen, hogy egyetlen feladatuk a könyvek megsemmisítése volt. Amint pedig Kerenszkij vette át a kormányt, azonnal rendeletileg koboztatta el még a magánkézben lévő könyveket is.

Hasonlóképpen ismerteti a Jegyzőkönyvek keletkezését Victor E. Marsden, "Cion bölcséinek jegyzőkönyvei"-nek angol fordítója is, aki annak orosz kiadását még oroszországi tartózkodása alatt ismerte meg. (Marsden a londoni Morning Post oroszországi tudósítója volt, a szerk.) A forradalmárok, akik tudták, hogy Marsden már évek óta foglalkozik a Jegyzőkönyvek angolra fordításának gondolatával, a forradalom első napjaiban elfogták, a Péter-Pál börtönbe szállították, ahonnan azonban sikerült kalandos körülmények között megszöknie. Ő, miután a már megjelent orosz kiadásokból egyet sem tudott magával hozni, az Állami Múzeumban lévő s az orosz kormány által hivatalosan az angol kormány részére 1901-ben eljuttatott kéziratot fordította angolra. (A magyar fordítás is ez alapján készült. Sajnos a fordító neve a könyvben nincs feltüntetve, így azt mi sem tudjuk közreadni, a szerk.)

Az 1922-ben kiadott angol nyelvű változathoz

Magukról a Jegyzőkönyvekről nem kell sok szót ejteni bevezetés gyanánt. 1905-ben Szergej Nyil jelentette meg a 24 jegyzőkönyvet tartalmazó könyvet. Egy példány a British Múzeum tulajdonában van. A könyvön pecsét mutatja a nyilvántartásba vétel dátumát: 1906. augusztus 10. Oroszországban a Kerenszkij rezsim idején az összes fellelhető példányt megsemmisítették, utódai pedig azonnal végrehajtandó halálbüntetéssel sújtottak mindenkit, akinek ez a könyv a birtokában volt. Ez már önmagában is elegendő bizonyítékot szolgáltat arra nézve, hogy a Jegyzőkönyvek valódiak. Természetesen zsidó kiadványok cáfolják valóságát, ami arra enged következtetni, hogy Nyil professzor esetleg maga ötlötte ki és foglalta össze az egészet saját céljai érdekében. Mr. Henry Ford, egy 1921. február 17-én, a New York-i World-ben megjelent interjújában a "Cion bölcséinek jegyzőkönyvei"-ről tömören és meggyőzően kifejtette: "Az egyetlen nyilatkozat, amit a Jegyzőkönyvekről hajlandó vagyok közzétenni az, hogy ezek összhangban vannak a fejleményekkel. Tizenhat évek, és mindvégig összhangban voltak a világhelyzettel egészen mostanáig. Most is összhangban vannak."

Csakugyan összhangban vannak! A Jegyzőkönyvek tartalma Cion uralkodóinak legbensőbb körei ben elhangzott beszédét tárja az olvasó elé. Feltárja a zsidó nemzet több évszázados közös működési tervét, melyet maguk a bölcsék mindig korszerűsítettek. A terv egyes részei vagy kivonatai, mint a bölcsék titkai, az évszázadok alatt többször is kiszivárogtak. A zsidóknak az az állítása, hogy a Jegyzőkönyvek hamisak, már önmagában is valóságuk beismerése, mert az okmányok tartalmát sohasem próbálják cáfolni, sőt, a leírtak és a beteljesedések között az összefüggés túlságosan szembeszökő ahhoz, hogy azokat mellőzzük, vagy hogy elbagatelizáljuk. Ezt a zsidók is jól tudják és ezért kerülik a szembesítést.

Hol tartották az összejövetelet és kik hirdették ki a Jegyzőkönyveket? Ezekre a kérdésekre a válasz egy bizonyos fokig feltevésen alapszik, de nagy a valószínűsége annak, hogy 1897-ben, Bázelen, az első cionista kongresszuson tették őket közzé, Theodor Herzl, a modern cionizmus atyjának elnöksége alatt.

Vannak-e közvetett bizonyítékok minderre?

Igen, és ez a bizonyíték nagyon meglepő. Nemrégiben jelent meg Herzl "Naplók" című kötete, amelyből lefordított részletek jelentek meg a "Jewish Chronicle" 1922. július 14-i számában. Herzl beszámol az 1895-ben tett első angliai látogatásáról és ott a Goldsmid ezredessel folytatott beszélgetéséről. Goldsmid keresztényként nevelkedett zsidó, az angol hadsereg tisztje, és szíve szerint örök zsidó nacionalista. Goldsmid azt javasolta Herzl-nek, hogy az angol arisztokrácia kisajátításának és hatalma megsemmisítésének - ezáltal az angol nép kiszolgáltatottságának - legjobb módja az, ha aránytalanul magas adókat vetnek ki a birtokokra. Herzl szerint ez kiváló ötlet volt, és a Hatodik jegyzőkönyvben határozott utasítások vannak erre vonatkozólag! Az 1906-os angliai választás "liberális" győzelme, amely lényegében zsidó győzelem, a bölcsék számára lehetővé tette, hogy birtokadózási politikájukat megvalósítsák. Következésképp az angol arisztokráciának két lehetősége maradt: vagy eladják birtokaikat a zsidóknak, vagy gyermekeiket zsidókkal házastják össze. Herzl "Naplók" című kötetének feljebb említett példája fölöttébb jelentős bizonyítékkal szolgál arra, hogy létezik egy zsidó világösszeesküvés és hogy a Jegyzőkönyvek valódiak. Az intelligens olvasó a jelenlegi történelem ismereteiből és saját tapasztalataiból is megerősítheti minden sorának valóságát. Ennek fényében tanulmányozhatja ezt az embertelen dokumentumot.

Kik azok a bölcsék?

Tulajdonképpen kik is azok a Cion bölcséi, kérdezhetnénk? Kijelentéseiket maguk a zsidók úgy hirdetik egymás között, mint keresztények az evangéliumot.

Van egy másik nagyon jelentős körülmény. Dr. Weizmann, Herzl jelenlegi utóda, mint a cionista mozgalom vezére, 1920. október 6-án, Hertz főrabbi tiszteletére adott búcsúztató banketten idézett a Jegyzőkönyvekből. A főrabbi birodalmi körútra indult - ez Ófelsége, a Walesi Herceg birodalmi körútjának afféle zsidó változata. Dr. Weizmann a bölcséktől származó következő

idézetet mondta: "A jóságos oltalom, melyet Isten a zsidók javára cselekedett az, hogy az egész világon szétszórta őket." (Jewish Guardian, 1920. Október 8.) Vessük ezt össze a Tizenegyedik jegyzőkönyv utolsó előtti bekezdésével: "Isten a szétszórtság ajándékát adta nekünk, az Ő Kiválasztott Népének, s éppen ez, amit mindenki gyengeségünknek tart, bizonyult legfőbb erőnknek, mely most az egész világ feletti uralom küszöbére vezetett bennünket." A figyelemre méltó összefüggés bizonyít néhány dolgot. Bebizonyítja, hogy a bölcsék léteznek. Bebizonyítja, hogy Dr. Weizmann mindent tud róluk. Bebizonyítja, hogy a "haza" utáni vágy Palesztinában csak álca, a zsidók valódi céljainak elenyésző része. Bebizonyítja, hogy a világ zsidósága nem szándékozik Palesztinába, vagy más, különálló országba települni. Az a mondás, hogy "jövőre Jeruzsálemben" találkozunk, csupán a jellegzetes látszatkeltésük megnyilvánulása. Ez azt is szemlélteti, hogy a zsidók veszélyt jelentenek a világra és az árja faj ki kell, hogy telepítse őket véglegesen Európából.

Hogy hívják a bölcséket?

Hogy hívják őket? Ezt a titkot még nem tárták fel. Ők alkotják a Láthatatlan Kezet. Ők nem a "Képviselők Bizottsága" (az angol zsidó parlament), vagy az "Egyetemes Izraelita Szövetség", amely Párizsban székel. De a néhai Walther Rathenau, az Allgemeiner Electricitaets Gesellschaft-tól, némi fényt vetett a tárgyra és kétségtelen, hogy ismerte a nevüket. Minden valószínűséggel ő maga is az egyik fővezér volt. A Wiener Freie Presse 1912. december 24-i számában ezt mondja: "Háromszáz (természetesen zsidó) férfi - akik mindegyike ismeri a másikat - kormányozza az európai kontinens sorsát, és utódaikat a saját körükből választják." Tehát a bölcsék ennek a - nem három, hanem - háromszáz istennek az általános tisztjei.

Magyarázatok

1. A Harmadik jegyzőkönyv a judaizmus Jelképes Kígyójára való utalással kezdődik. A Jegyzőkönyvek 1905-ös kiadásának utószavában Nyil a jelképpel kapcsolatban a következő érdekes beszámolót adja: "A titkos zsidó cionizmus feljegyzései szerint Salamon és más zsidó bölcsék már i. e. 929-ben, elméletben kidolgozták Cion békés világhódító tervét.

2. A történelem folyamán részleteiben tovább dolgozták a tervet olyan emberek, akik következképpen be voltak avatva az ügybe. Ezek a bölcs emberek úgy döntöttek, hogy békés eszközökkel meg-hódítják a világot Cion számára - a Jelképes Kígyó ravaszságával, amelynek a feje a zsidó közigazgatás tervébe beavatottakat jelképezte, a teste pedig a zsidó népet. A közigazgatást mindig titokban tartották, még magától a zsidó néptől is. Ahogy a Kígyó behatolt a nemzetek szívébe, aláasta és elnyelte ezeknek az államoknak a hatalmát. A jövődölés szerint a Kígyó be kell, hogy fejezze munkáját, szigorúan ragaszkodva a tervhez, amíg a pályát be nem zárja és a fej vissza nem tér Cionhoz. Ez azt jelenti, hogy a Kígyó bekeríti Európát és Európa megbékjózásának segítségével bekeríti az egész világot. Ezt úgy kell véghezvinni, hogy minden eszközzel gazdaságilag kell leigázni az országokat. A Kígyó feje csak akkor térhet vissza Cionhoz, miután Európa összes szuverén államát tönkretették, amely azt jelenti, hogy gazdasági válságokkal és nagybani pusztítással lelkileg demoralizálják és erkölcsileg megrontják az embereket. Ehhez zsidó nőket is bevetnek, akik úgy mutatkoznak, mint francia, olasz, stb. nők. Ők a szabadság legbiztosabb terjesztői a nemzetek vezető rétegeinek életében. (A Bill Clinton-Monica Lewinsky affér tökéletes példája ennek, a szerk.)

A Jelképes Kígyó pályájának térképe a következő: Európában az első lépcsőfokot i. e. 429-ben, Görögországban tették meg, ahol Periklész idején a Kígyó az ország hatalmát kezdte kószolgatni. A második lépcsőfokot Rómában érték el, Augustus császár idején, i. e. 69-ben. A harmadikat Madridban, V Károly idején, 1552-ben, a negyediket Párizsban, XVI. Lajos idején, kb. 1790-ben, az ötödiket Londonban, 1814-től kezdődően (Napóleon bukásától). A hatodikat Berlinben, 1871-ben, a francia-porosz háború idején. A hetediket Szentpétervárott, amely fölé a Kígyó fejét rajzolták, 1881-es dátummal. Mindezen államok alkotmánya, amelyeken a Kígyó áthaladt, alapjaiban megrázkódott. Ez alól még Németország sem volt kivétel, a látszólagos

hatalmával. Németországot és Angliát gazdaságilag megkímélték, de ez csak addig tart, amíg Oroszország elfoglalását véghez nem viszik, melynek érdekében jelenleg (1905.) minden erőfeszítést megtesznek. A Kígyó további pályáját nem mutatja a térkép, de a nyílak arra mutatnak, hogy a következő célpont Moszkva, Kijev és Odessza lesz. Mára már közismert, hogy ezek a városok alkotják a harcias zsidó faj központjait. Konstantinápolyt úgy mutatja a térkép, mint a Kígyó utolsó lépcsőfokát, mielőtt elérje Jeruzsálemet. (Ezt a térképet évekkel a törökországi ifjútörök - vagyis zsidó - forradalom kitörése előtt készítették.)"

3. A "gój" kifejezés szószerint tisztátalant jelent héberül. Ezt a szót használja a héber köznyelv és a. Jegyzőkönyvek a nemzsidók megjelölésére. Ez a sértő és megalázó kifejezés feltárja a judaizmus legbensőbb lelkületét.

Cion Bölcséinek Jegyzőkönyvei

1. Jegyzőkönyv

...Mellőzve a szép frázisokat, beszéljünk az egyes gondolatok jelentőségéről: viszonyítással és elvonatkoztatással megvilágítjuk a minket körülövező valóságot. Tisztába kell jönnünk azzal, miben tér el a mi gondolkozásmódunk a gójokétól. Meg kell állapítani, hogy több az olyan ember, akinek rosszak az ösztönei, mint az olyan, akinek jók az ösztönei. Ezért a tömegek kormányzásában a legjobb eredményeket erőszak alkalmazásával és terrorizálással érik el, nem pedig akadémikus érveléssel. Minden ember hatalomra tör, mindenki szeretne diktátor lenni, hacsak módjában lenne, és valóban kevés az olyan ember, aki nem lenne hajlandó az összesség jólétét saját előnye érdekében feláldozni.

Mi tartotta kordában az embereknek nevezett ragadozókat? Mi szolgált eddig vezetésükre?

A társadalom kialakulásának kezdetén brutális és vak erőszaknak voltak alávetve, később pedig a törvénynek, mely ugyanaz az erő, csak álcázott formában. Levonom a következtetést, hogy a természet törvényénél fogva a jog az erőben rejlik. A politikai szabadság gondolat, nem pedig tény. Ezt a gondolatot csalétekül kell tudni használni, valahányszor szükségesnek mutatkozik a tömegeket saját pártunkra állítani annak megsemmisítésére, aki a hatalmat birtokolja. Könnyebben oldható meg ez a feladat, ha az ellenfél már megfertőződött az úgynevezett liberalizmussal, s ennek az eszmének kedvéért hajlandó lemondani hatalmának egy részéről. Itt egész világosan megmutatkozik elméletünk diadala: a kormány meglazult gyeplőit - az élet törvényénél fogva - azonnali új kéz veszi fel és ragadja meg, a nemzet vak hatalma ugyanis egyet-len nap sem lehet meg irányítás nélkül, és az új hatalom elfoglalja a liberalizmus által legyengített réginek a helyét. Manapság a liberális uralkodók hatalmának helyébe az arany hatalma lépett. Volt idő, amikor a jóhiszeműség és a becsületesség uralkodott. A szabadság gondolatát ma lehetetlen megvalósítani, mert senki sem tudja, miként használja mérséklettel. Elegendő egy népet bizonyos időre önkormányzatnak átengedni, hogy szervezetlen csőcselékké változzék. Ettől a pillanattól kezdve belső egyenetlenség keletkezik, ez csakhamar osztályharccá fejlődik, minek következtében az államok romba dőlnek és hatalmuk többé nem nagyobb, mint egy rakás hamu. Akár saját megrázkódtatásai folytán merül ki egy állam ereje, akár belső ziláltsága következtében kerül külső ellenségek uralma alá, mindegyik esetben visszavonhatatlanul elveszítettnek tekinthető: a mi hatalmunkban van. A teljes egészében a mi kezünkben lévő töke kényuralma szalmaszálat nyújt feléje, s ezt az államnak kénytelen-kelletlen meg kell ragadnia: ha nem ragadja meg, elpusztul. Ha valaki, aki liberális gondolkodású, erkölcstelennek tartaná az ilyen nézeteket, a következő kérdéseket tenném fel neki: Ha valamely államnak két ellensége van, és ha a külső ellenség tekintetében megengedett dolog s nem számít erkölcstelenségnek akármilyen harcmodort és hadicselt alkalmazni - mint például bizonytalanságban tartani az ellenséget a támadó és védelmi tervek tekintetében, éjnek idején vagy számbeli túlerővel támadást intézni ellene -, akkor hogyan mondhatók erkölcstelennek és meg nem engedettnek ugyanezek a harci eszközök, ha azokat rosszabb ellenség, a társadalmi rend és a közjó tönkrevője ellen alkalmazzák? Remélhető-e épp, logikus elmével, hogy eredményesen lehet kormányozni a tömeget ésszerű tanácsok és érvek segítségével akkor, amikor bármilyen, még oly értelmetlen megjegyzést és ellenvetést is meg lehet tenni, és amikor az ilyen ellenvetés helyeslésre találhat a népnél, melynek ítélőképessége csak felületes? Tömegben lévő emberek, akiket csupán kicsinyes szenvedélyek, nyomorult vallási elképzelések, szokások, hagyományok és érzelmős elméletek irányítanak, áldozatul esnek a pártoskodásnak, amely megakadályoz mindenfajta megegyezést még tökéletes ésszerű érvelés alapján is. A tömeg minden elhatározása ingadozó vagy megkártyázott többségtől függ, amely nem lévén járatos politikai titkokban, valamilyen nevetséges döntést hoz s ezzel az anarchia magvát hinti el a kormányban. A politikának nincs semmi köze az erkölchöz. Az az uralkodó, akit az erkölcs vezérel, nem jó államférfi és ezért bizonytalan a maga trónján. Annak, aki uralkodni akar, egyaránt kell igénybe vennie a cselvetést és megtévesztést. Nagy nemzeti erények, mint a nyíltság és becsületesség - bűnök a politikában, mert hatásosabban és biztosabban döntenek le trónjaikról az uralkodókat, mint a leghatalmasabb ellenség. Az ilyen erények

hadd legyenek a gójok királyságainak tulajdonságai, bennünket azonban semmiképpen sem szabad, hogy vezéreljenek. A mi jogunk az erőszakban rejlik. Az a szó, hogy "jog", pusztá gondolat, melyet semmi sem bizonyít. Ez a szó nem jelent többet, mint: add nekem, amire szükségem van, hogy bizonyítékom legyen arra, hogy erősebb vagyok, mint te.

Hol kezdődik a jog? Hol végződik?

Az olyan államban, melynek rossz a közigazgatása, személytelenek a törvényei s ahol az uralkodók elvesztették személyiségüket a liberalizmusból kifolyólag állandóan szaporodó jogok áradatában, új jogot találok - arra, hogy az erő jogánál fogva támadjunk, a fennálló rend és szerződések összes tényezőit a szélrőzsa minden irányába szétszórjuk, minden intézményt újjáalakítsunk és szuverén urává váljunk azoknak, akik átengedik nekünk hatalmukból folyó jogaikat azáltal, hogy a maguk liberalizmusában önként kiadták azokat kezükből. Bár jelenleg a hatalom minden fajtája bizonytalan, a mi hatalmunk mégis minden másnál legyőzhetetlenebb lesz, mert láthatatlan fog maradni mindaddig, amíg olyan erős nem lesz, hogy többé semmiféle csellel nem ásható alá. Abból az átmeneti rosszból, melyet most kénytelenek vagyunk elkövetni, megingathatatlan kormány létrehozásának jótéteménye fakad majd, melynek uralma helyre fogja állítani a nemzeti életnek a liberalizmus által megzavart rendes folyását. A cél szentesíti az eszközt. Ezért terveinkben ne annyira arra fordítsuk figyelmünket, ami jó és erkölcsös, mint inkább arra, ami szükséges és hasznos. Előttünk áll egy terv, amely lerögzíti azt a stratégiai vonalat, amelytől nem szabad eltérnünk, ha nem akarjuk megsemmisítve látni sok évszázad munkáját. A kellő munkamódszerek kidolgozásánál figyelembe kell venni a tömeg hitványságát, lanyhaságát, állhatatosságát, azt, hogy képtelen megérteni és tiszteletben tartani saját életének vagy jólétének feltételeit. Meg kell érteni, hogy a tömeg hatalma vak, ésszerűtlen és okatlan erő, minden bármely oldalról jöhető befolyásolásnak kitéve. Vak nem vezethet vakot anélkül, hogy szakadékba ne vigye; következésképpen a tömegnek azok a tagjai, akik kiemelkedtek a népből - nem értvén a politikához, még ha a bölcsesség lángeszei is -, nem válhatnak a tömeg vezetőivé anélkül, hogy pusztulásba ne vigyék az egész nemzetet. Csak az, akit gyerekkorától arra neveltek, hogy független uralkodó legyen, ismerheti fel a politikai ábécé szavainak értelmét. Egy saját magára, azaz saját köréből származó újjagdagokra hagyott nép saját magát dönti romlásba azoknak a pártharcoknak következményeként, amelyeket a hatalomért és méltóságokért való versengés valamint az ennek nyomában járó zavarok idéznek elő. Alkothatnak-e néptömegek megfontoltan és kicsinyes féltékenykedéstől mentesen ítéleteket, intézhetnek-e országos ügyeket, amelyek nem választhatók el személyes érdektől? Meg tudják-e védeni magukat külső ellenséggel szemben? Ez elképzelhetetlen, mert egy terv, amely annyi részre szakadt, ahány feje a tömegnek van, teljesen elveszti egyöntetűségét s így érthetlenné és végrehajthatatlanná válik. Csak zsarnokkal lehet terveket nagyvonalúan és maradéktalanul végrehajtani úgy, hogy az egész helyesen ossza el az állami gépezet különböző részeire; ebből elkerülhetetlenül következik, hogy egy ország számára az a legjobb kormány, amely egy felelős személy kezében összpontosul. Korlátlan kényuralom nélkül nem maradhat fenn egy civilizáció sem, hiszen az nem tömegeken nyugszik, hanem azok vezetőin, bárkik is legyenek azok. A tömeg barbár, és ezt a barbárságot minden alkalommal kimutatja. Abban a pillanatban, amikor a tömeg kezébe kaparintja a szabadságot, az azonnal anarchiává változik, mely a legmagasabb fokú barbárság. Nézzük csak ezeket az alkoholizált, az italoktól megmámorosodott állatokat - az italok mértéktelen élvezetéhez való jog együtt jár a szabadsággal. Mi és a mieink nem követjük, ill. követik ezt az utat. A gójok népei elerőtlenedtek a szesz italoktól; fiatalságukat megrontotta a klasszicizmus és a korai erkölcstelenség, amelyre a mi külön ügynökeink vezették rá - házi tanítók, szolgák, nevelőnők a gazdagok házaiban, alkalmazottak és mások, nőink a gójok által látogatott szórakozóhelyeken. Ez utóbbiak közé számítom az úgynevezett "társaságbeli hölgyeket" is, akik készségesen követik a többieket a romlottságban és fényűzésben. A mi jelszavunk: - erőszak és megtévesztés. Politikai ügyekben csak az erőszak győzedelmeskedik, különösen ha az államférfiak számára fontos képességben van elrejtve. Az erőszak legyen az alapelv, a megtévesztés és ravaszság pedig a követendő irányvonal ama kormányok számára, melyek nem akarják koronáikat valamely új hatalom lábai elé helyezni. Ez a rossz az egyetlen eszköz, mellyel a célt, a jót elérhetjük. Ezért nem szabad felhagynunk a megvesztegetéssel, csalással és árulással, ha ezzel előmozdítjuk célunk

elérését. A politikában érteni kell mások gyengeségeinek habozás nélküli kihasználásához, ha ezáltal behódolást és mások feletti uralmat biztosítunk magunknak. A mi államunknak, amely a békés hódítás útját követi, megvan a joga ahhoz, hogy a háború borzalmait kevésbé feltűnő és kielégítőbb halálos ítéletekkel helyettesítse, melyek szükségesek annak a terroruralomnak fenntartásához, amely vak engedelmességet követel. Az irgalmatlan szigor a legerősebb hatalmi eszköz az államban. Nemcsak a haszon kedvéért, hanem a kötelesség nevében, a győzelem kedvéért is ragaszkodnunk kell az erőszak és megtévesztés programjához. A leszámolás tana pontosan annyit ér, mint azok az eszközök, amelyeket alkalmaz. Ezért nem annyira az eszközök révén, mint inkább a szigorúság doktrínája révén fogunk diadalmaskodni és az összes kormányt a mi szuperkormányunknak alávetni. Elég, ha tudják, hogy irgalmatlanok vagyunk minden engedetlenség letörésében. A régmúltban mi voltunk az elsők, akik bedobtuk a néptömegek közé ezeket a jelszavakat: "szabadság, egyenlőség, testvériség", s ezeket a szavakat azóta is sokszor megismételték ostoba papagájok; melyek mindenfelől szálltak erre a csalétekre. Vele együtt elvitték a világ jólétét, az egyén igazi szabadságát, mely azelőtt oly jól meg volt védve a tömeg nyomásával szemben. Az önmagukat bölcseknek képzelő gójok, az intellektuelek a maguk elvontságában mit sem tudtak kezdeni ezekkel a szavakkal; nem vették észre, milyen ellentmondás van a szavak értelme és azok egymás mellé helyezése között; nem látták meg, hogy a természetben nincs egyenlőség, nem lehet szabadság; hogy a természet maga rendelte a nézetek, jellemek és képességek egyenlőtlenségét épp oly változtathatatlanul, mint az alárendelést a maga törvényei alá. Nem gondolták meg, hogy a tömeg vak, hogy azok az úrgazdagok, akiket a tömeg kiválasztott maga közül a kormányzás gyakorlására, a politika tekintetében éppoly vakok, mint maga a tömeg, hogy a beavatott, még ha bolond is, mégis tud kormányozni, míg a be nem avatott, még ha lángész is lenne, semmit sem ért a politikához - mindezeket a dolgokat a Gójok nem veszik figyelembe. Ám éppen ezeken a dolgokon alapult minden időben a dinasztikus uralkodás: az apa fiára hagyta a politikai ügyek intézésének ismeretét oly módon, hogy arról csak az uralkodóház tagjainak volt tudomásuk és senki sem árulhatta el az alattvalóknak. Az idő múlásával azután veszendőbe ment a politikai ügyek helyes intézéséről való ismeret dinasztikus átruházásának értelme és ez elősegítette ügyünk sikerét. Hála önkéntelen, fogadatlan ügynökeinknek, a "szabadság, egyenlőség, testvériség" szavak a világ minden részén egész légiókat állítottak a mi sorainkba, akik lelkesedéssel hordták zászlóinkat. Pedig ezek a szavak mindenkor főregként működtek, kikezdték a gójok jólétét, aláásták mindenütt a békét, nyugalmat, egységet és elpusztították a gójok államainak összes alapját. Ahogy később látni fogják, ez hozzásegített minket diadalunkhoz; többi között ez tette lehetővé számunkra, hogy kezünkbe kaparintsuk a legfőbb ütőkártyát - a nemzsidó nemesség kiváltságainak vagy más szavakkal, a nemesség tulajdonképpeni létezésének a lerombolását, azét az osztályét, amely a népek és országok egyetlen védelme volt velünk szemben. A gójok természetes, leszármazáson alapuló nemességének romjain felállítottuk a mi művelt osztályaink arisztokráciáját, élén a pénz arisztokráciájával. Az ehhez az arisztokráciához való tartozás követelményeit megszabtuk a gazdaságban, amely tőlünk függ, és a tudásban, melynek irányvonalát a mi bölcséink határozzák meg. Megkönnyítette diadalunkat, hogy azokkal az emberekkel való kapcsolatainkban, akikre szükségünk volt, mindig az emberi természet legérzékenyebb húrjaira hatottunk, a pénzéhségre, a kapzsiságra, az anyagi javakkal való telhetetlenségre; márpedig ezeknek az emberi gyengeségeknek mindegyike önmagában is elegendő a tetterő megbénítására, mert kiszolgáltatja az emberek akaratát annak, aki megvásárolja cselekedeteiket. A szabadság elvont fogalma lehetővé tette számunkra, hogy valamennyi országban elhitessük a tömeggel, hogy kormánya semmi egyéb, mint szolgálja a népnek, amely tulajdonosa az országnak és hogy ezt a szolgát úgy lehet mással helyettesíteni, mint egy elhordott kesztyűt. A népképviselők leváltásának ez a lehetősége a kezünkbe adta őket és megadta nekünk a hatalmat ahhoz, hogy rendelkezünk felettük.

2. Jegyzőkönyv

Elengedhetetlen céljainkérésében, hogy a háborúk lehetőleg ne eredményezzenek területi nyereségeket: ilyen módon a háború ki fogja kezdeni a gazdasági alapokat, amikor is a nemzeteknek érezniük kell majd felsőbbbségünket. Ez a helyzet mindkét hadviselő felet kiszolgáltatja az egész

földre kiterjedő nemzetközi kapcsolatainknak; ezeknek pedig milliónyi szemük van és mentesek mindenféle korlátozástól. A mi nemzetközi jogaink azután el fogják törölni a nemzeti jogokat és éppúgy uralkodni fognak a nemzetek felett, ahogy az államok magánjoga szabályozza az alattvalók egymás közötti kapcsolatait. Azok a tisztviselők, akiket - a szolgálai engedelmességre való alkalmasságuk szigorú tekintetbevételével - a közösségből ki fogunk választani, nem lesznek a kormányzás művészetében gyakorlott személyek és ezért sakkjátékunkban könnyen válnak majd parasztokká művelt és tehetséges emberek kezében, akik az ő tanácsadóik lesznek, szakértők, akiket kora ifjúságuktól kezdve arra képeztek ki és neveltek fel, hogy irányítsák az egész világ ügyeit. Amint önök jól tudják, ezek a közülünk való szakemberek, hogy alkalmassá váljanak a kormányzásra, a politikai terveink végrehajtásához szükséges ismereteket a történelem tanulságaiból és a jelen eseményeinek megfigyeléséből szűrjük le. A gójokat nem az előítéletmentes történelmi megfigyelések gyakorlati alkalmazása vezérli, hanem elméleti mérlegelések, melyek nincsenek kritikai tekintettel az őket követő eseményekre. Ezért nem is kell ezeket a gójokat számításba vennünk - hadd szórakozzanak, amíg órájuk nem üt, hadd éljenek a szórakoztató időtöltés új változatainak reményében, vagy a visszaemlékezésből mindarra, amit élveztek. Hadd tekintsék a legfontosabb dolognak azt a játékot, amelyre vonatkozólag rávettük őket, hogy azt fogadják el, mint a tudomány követelményét. Ennek a ténynek: szem előtt tartásával keltettünk sajtónk segítségével állandóan vak bizalmat ezek iránt az elméletek iránt. A gójok intellektueljei kérkedni fognak tudásukkal s a tudományból nyert ismereteket - azok minden logikai igazolása nélkül - igyekezni fognak a gyakorlatban alkalmazni. Márpedig ezeket az ismereteket a mi ügynökeink ravaszul úgy állították össze, hogy a gójok gondolkozását abba az irányba tereljék, amely számunkra kívánatos. Egy pillanatra se higgyék, hogy ezek a megállapítások csak üres szavak; gondoljanak azokra a sikerekre, amelyeket Darwin, Marx, Nietzsche tanításainak rendeztünk. Nekünk zsidóknak minden tekintetben világosan fel kell ismernünk, hogy ezek az irányzatok milyen bomlasztást vittek véghez a gójok fejében. Elengedhetetlen számunkra, hogy alkalmazkodjunk a nemzetek gondolkodásmódjához, jelleméhez és törekvéseihez, nehogy hibákat kövessünk el politikai téren és a közigazgatási ügyek irányításában. Rendszerünk gépezetének alkatrészeit úgy kell elrendezni, hogy az megfeleljen ama népek vérmérsékletének, melyekkel útunkon találkozunk. Rendszerünk nem fog diadalmaskodni, ha annak gyakorlati alkalmazását nem alapozzuk a múlt tanulságainak összességére, figyelemmel a jelen követelményeire. A mai államok kezében van egy hatalmas erő, amely irányítja a nép gondolkozását: ez a sajtó. A sajtónak az a feladata, hogy rámutasson elengedhetetlennek hitt követelményekre, hangot adjon a nép panaszainak, kifejezést adjon az elégedetlenségnek, s előidézzon elégedetlenséget. A sajtóban megtestesül a szólásszabadság diadala. A gójok államai azonban nem tudták, hogyan használják fel ezt az erőt, s így a mi kezünkbe hullott. A sajtó révén szereztük meg a hatalmat arra, hogy befolyásunkat érvényesítsük, miközben mi magunk a háttérben maradtunk. A sajtónak köszönhető, hogy kezünkbe kaparintottuk az aranyat, bár tengernyi vér és könny árán jutottunk hozzá. De kifizetődött számunkra, noha sokakat kellett feláldoznunk népünkben. Isten szemében minden egyes áldozat a mi oldalunkon felér ezer gójjal.

3. Jegyzőkönyv

Közölhetem önökkel, hogy ma már csak néhány lépés választ el célunktól. Már csak kis darabot kell megtennünk ahhoz, hogy a Jelképes Kígyó, amellyel népünket jelképezzük, befejezze az egész hosszú utat, amelyen végigmentünk. Ha bezárul az ő köre, Európa minden állama be lesz zárva gyűrűi közé, mint egy hatalmas satuba. Napjaink alkotmányos berendezéseinek mérlegserpényői hamarosan le fognak szakadni, mert mi úgy rendeztük be azokat, hogy némileg nélkülözzék a pontos egyensúlyt, hogy így szüntelenül kilengjenek, amíg el nem koptatják forgáspontjaikat. A gójok azt hiszik, hogy elég erősen összeforrasztották őket, és minduntalan azt várják, hogy majdcsak egyensúlyba kerülnek a mérlegserpényök. A forgáspontokat azonban - azaz a királyokat a maguk trónjain - akadályozzák képviselőik, akik bolondot üznek belőlük, megzavarodva saját ellenőrizhetetlen és felelőtlen hatalmuktól. Ezt a hatalmat annak a rémületnek köszönhetik, amely behatolt a palotákba. Minthogy a királyoknak a maguk trónján nincs módjuk

arra, hogy közvetlenül érintkezzenek népükkel, többé nem tudnak megállapodásra jutni a néppel és így megerősíteni magukat a hatalomra törőkkel szemben. Szakadékot létesítettünk a messzelátó uralkodói hatalom és a nép vak ereje között úgy, hogy mindkettő elvesztette minden jelentőségét, mivel külön-külön mindkettő tehetetlen, akár a vak ember és a botja. Hogy a hatalomra törőket a hatalommal való visszaélésre ösztökéljük, ellentétbe hoztuk egymással az összes erőket, ily módon elnyomva a függetlenség elérésére irányuló liberális törekvéseiket. Evégett bátorítottunk mindenféle vállalkozást, felfegyvereztünk minden pártot, céltáblául állítottuk oda az uralkodói hatalmat mindenfajta ambíció számára. Az államokból gladiatori arénákat csináltunk, ahol megzavarodottak hadai vetekednek egymással... Már nem kell sok, és egyetemes lesz a zűrzavar és csőd... Kimeríthetetlen fecsegők szócsatákká változtatták a parlament és a kormánytestületek üléseit. Arcátlan újságírók és gátlástalan röpiratszerzők naponként ütnek rajta a kormánytisztviselőkön. Végül is a hatalommal való visszaélések fogják elvégezni az utolsó simítást abban, hogy minden állami berendezkedés megérlelődjék saját megbuktatására és az őrjöngő tömeg csapásai alatt minden a levegőbe fog repülni.

A szegénység hatásosabban kényszeríti az embereket nehéz munkára, mint ahogy a rabszolgaság és szolgaság valaha is tette. Ezekről így vagy úgy megszabadíthatták magukat vagy beletörődhettek, a nyomortól azonban sohasem fognak megszabadulni. Az alkotmányokba olyan jogokat foglaltunk bele, melyeknek a tömegek jelentőséget tulajdonítanak, nem pedig tényleges jogokat. Mindezek az úgynevezett "népszabadságjogok" csak gondolatban lehetnek meg, a gyakorlati életben sohasem valósíthatók meg. Mi haszna van a nehéz munkájától hétrét görnyedő, sorsától letaposott proletár munkásnak abból, ha a fecsegők jogot kapnak arra, hogy locsogjanak, ha az újságírók jogot kapnak arra, hogy helytálló dolgok mellett 21 akármilyen hülyeséget leírjanak? A proletáriátusnak nincs más haszna az alkotmányból, mint azok a szálnalmas morzsák, amelyeket odalökünk neki asztalunkról azért, hogy leadják szavazatukat arra, amit diktálunk, azokra az emberekre, akiket mi juttatunk hatalomra, azokra, akik kiszolgálnak minket... Szegény ember részére a köztársasági jogok nem egyebek, mint keserű ironia. Ugyanis jóformán nem is élhet ezekkel a jogokkal, mert szinte egész nap keményen dolgoznia kell s emellett ez a körülmény meg is fosztja a rendszeres és biztos kereset minden biztosítékától, amennyiben függővé teszi társainak sztrájkjaitól vagy attól, hogy munkaadói kiteszik a szűrét. A nép a mi irányításunk alatt megsemmisítette nemességét. Ez volt az egyetlen oltalma és nevelőanyja önmaga előnye kedvéért, amely elválaszthatatlanul összefügg a nép jólétével. Manapság a nemesség megbuktatása után a nép szívtelen, pénzhajhászó gazfickók karmaiba került, akik irgalmatlan és kegyetlen ígát akasztottak a munkások nyakába. A munkásokat elnyomatásuktól állítólagos megmentők képében jelenünk meg a színen, amikor azt javasoljuk nekik, hogy lépjenek be harcos erőink - a szocialisták, anarchisták, kommunisták - soraiba, akiknek mindenkor támogatást nyújtunk szociális szabadkőművességünk állítólagos testvériségének (az egész emberiség szolidaritásának) megfelelően. A nemességnek, amely a törvénytől fogva élvezte a dolgozók munkájának gyümölcsét, érdeke volt gondoskodni arról, hogy a munkások jól tápláltak, egészségesek és erősek legyenek. Nekünk ennek éppen az ellenkezője az érdekünk - a gójok megfogyatkozása, elkorcsosodása. A mi hatalmunk a munkás állandó élelmiszerhiányában és testi gyengeségében rejlik. Csak ezáltal válik akaratunk rabszolgájává. És saját hatóságaiknál sem erőt, sem elszántságot nem fognak találni arra, hogy azok szembehelyezkedjenek a mi szándékainkkal. Az éhség jobban biztosítja a tőke jogát ahhoz, hogy uralkodjék a munkás felett, mint ahogy a királyok törvényes hatalma biztosította a nemességnek ezt a jogot. Az inség, valamint az ezáltal előidézett irigység és gyűlölet révén fogjuk mozgatni a tömegeket és az ő kezeikkel fogjuk elsöpörni mindazokat, akik akadályoznak utunkon. Amikor majd út az egész világ feletti szuverén uralkodónk meg-koronáztatásának órája, pontosan ezek a kezek fognak félresöpörni mindent, ami akadályt gördíthetne ennek útjába. A gójok elszoktak attól, hogy gondolkozzanak, hacsak a mi szakembereink sugalmazásai nem készítetik őket arra. Ezért ők nem veszik észre sürgős szükségességét annak, amit mi, mihelyt eljön a mi: királyságunk, rögtön be is fogunk vezetni, nevezetesen azt, mennyire lényeges, hogy a nemzetek iskoláiban valamelyest egyszerű, igaz tudást tanítsanak, minden tudás alapját - az emberi élet, a társadalmi lét szerkezetének ismeretét, amely társadalmi szerkezet megköveteli a munkamegosztást s ebből

kifolyólag az embereknek osztályokba és rangokba való sorolását. Mindenki számára fontos tudni, hogy a különböző rendeltetésű emberi tevékenységek folytán nem lehetséges semmiféle egyenlőség, hogy az, aki bármely cselekedetével egész osztályt kompromittál, nem lehet törvény előtt egyenlő mértékben felelős, mint az, aki senki ellen nem vét, csak saját becsülete ellen. A társadalom felépítésének helyes ismerete, melynek titkaiba nem avatjuk be a gójokat, mindenki előtt nyilvánvalóvá tenné, hogy az emberek bizonyos körére kell korlátozni az egyes állításokat és foglalkozásokat, nehogy azok az emberi szenvedés forrásává váljanak abból kifolyólag, hogy az emberek kiképzése nem felel meg annak a munkának, melynek elvégzését megkövetelik tőlük. Az erre vonatkozó ismeretek alapos tanulmányozása után az emberek önként fogják alávetni magukat az uralkodó hatalomnak és fogják elfoglalni az államban számukra kijelölt helyet. A tudomány mai állása mellett s amellett az irány mellett, amelybe mi annak fejlődését tereltük, a nép, minthogy vakon elhiszi a nyomtatásban megjelenő dolgokat - hála a félrevezető sugalmazásoknak és saját tudatlanságának -, vak gyűlölettel viseltetik mindennel szemben, amit saját maga felett állónak tekint, mert nem fogja fel az osztályok és rangok jelentőségét. Ezt a gyűlöletet még fokozni fogják a gazdasági válságok kihatásai, mely válságok le fogják állítani a tőzsdei forgalmat és meg fogják bénítani az ipart. A számunkra hozzáférhető összes titkos földalatti eszközökkel és az arany segítségével, amely teljes egészében a mi kezünkben van, egyetemes gazdasági válságot fogunk előidézni, s ennek során egész munkástömegeket fogunk kidobni az utcára egyidejűleg Európa valamennyi országában. Ezek a tömegek égni fognak a vágytól, hogy vérét ontsák azoknak, akikre tudatlanságuk együgyűségében kezdettől fogva irigykedtek s akiknek vagyonát akkor majd magukhoz tudják ragadni. A mieinkhez nem fognak hozzányúlni, mert mi ismerni fogjuk a támadás időpontját és intézkedéseket teszünk majd védelmünkre. Kimutattuk, hogy a haladás az összes gójt alá fogja vetni az ész uralmának. Pontosan ez lesz majd a mi kényuralmunk, mert érteni fog ahhoz hogy ésszerű szigorúsággal véget vessen minden nyugtalanságnak és száműzze a szabadelvűséget minden állami intézményből. Amikor a lakosság látta, hogy a szabadság nevében mindenféle engedményt tesznek, szuverén úrnak képzelte magát és rohant, hogy magához ragadja a hatalmat. Eközben természetesen - mint minden vak ember - egy csomó akadályba ütközött. Sietett vezetőket keresni, de eszébe sem jutott visszatérni az előző állapothoz, ehelyett a mi lábaink elé helyezte teljhatalmát. Emlékezzenek a francia forradalomra, amelynek mi adtuk a "nagy" jelzőt. Mi jól ismerjük előkészítésének titkait, hiszen teljes mértékben a mi kezünk műve volt. Azóta is egyik csalódásból a másikba visszük a népeket azért, hogy a végén tőlünk is forduljanak el annak a Cion véreből származó zsarnok-hercegnek javára, akit a világnak adni fogunk. Ma, mint nemzetközi nagyhatalom, legyőzhetetlenek vagyunk, mert ha egyes államok megtámadnak, mások segítségünkre sietnek. A gój népek határtalan hitványsága - hasukon csúsznak a hatalmas előtt, de irgalmatlanok a gyengével szemben, kíméletlenek vétségekkel szemben és elnézők büntetett dolgában, a szabad társadalmi rend ellentmondásait nem hajlandók eltérni, de végtelen türelemmel viselik el egy merész kényuralom erőszakoskodásait -, mindezek a tulajdonságok segítenek bennünket függetlenségünk elérésében. A jelen kor miniszterelnök-diktátorai részéről a gój népek türelmesen elszenvednek és elviselnek olyan visszaéléseket, amelyek legkisebbikéért húsz királyt is lefejeztek volna. Hogyan magyarázható ez a jelenség, a néptömegeknek ez a furcsa következetlensége oly eseményekkel szemben tanúsított magatartásukon, amelyek nyilvánvalóan ugyanabba a kategóriába tartoznak? Megmagyarázza az a tény, hogy ezek a diktátorok ügynökeik útján beadják a népnek, hogy ezekkel a visszaélésekkel szándékosan károsítják meg az államokat, mégpedig a legmagasabb cél kedvéért - azért, hogy biztosítsák a népek jólétét, nemzetközi testvériségét, szolidaritását és jogegyenlőségét. Azt természetesen nem mondják meg a népnek, hogy ezt az egyesülést a mi legfőbb uralmunk alatt kell véghezvinni. Így aztán a nép kárhoztatja az igazságosokat és felmenti a bűnösöket, mindjobban meggyőződve arról, hogy mindent megtehet, amit csak akar. Hála a dolgok ilyen állásának, a nép elpusztít mindenfajta stabilitást és zűrzavart teremt lépten-nyomon. A "szabadság" szó arra indítja az embereket, hogy szembeforduljanak mindenfajta hatalommal, mindenfajta tekintéllyel, még Istennel és a természet törvényeivel is. Ezért nekünk, amikor majd elfoglaljuk helyünket a mi királyságunkban, törölnünk kell az élet szótárából ezt a szót, mert ez az állati erő egyik forrását takarja, mely a tömegeket vérszomjas ragadozókká változtatja. Igaz, hogy

ezek a vadállatok mindannyiszor újra elalszanak, ha elég vért ittak, ilyenkor könnyen láncra verhetők, de ha nem kapnak vért, akkor nem alszanak el, hanem tovább verekednek.

4. Jegyzőkönyv

Minden köztársaság több fejlődési fokozaton megy át. Az első szakaszt az első napokban a vak tömeg őrjöngése jellemzi, amely ide-oda, jobbra-balra hányódik; a második szakasz a demagógia, amelyből az anarchia születik, ez pedig elkerülhetetlen kényuralomhoz vezet. Az azonban többé nem törvényesen és nyilvánosan elismert, s ezért nem felelősségteljes kényuralom, hanem általuk nem látható és titkosan leplezett, de mindamellett nagyon is érezhető kényuralom valamely titkos szervezet kezében, melynek cselekedetei annál lelkiismeretlenebbek, mert a színfalak mögött működik, mindenfajta ügynökök háta mögött, akiknek váltogatása nemcsak nem hátrányos a titkos hatalomra nézve, hanem még segíti is, amennyiben a folytonos cserék következtében nem kell segélyforrásait hosszú szolgálatok jutalmazására igénybe vennie. Ki és mi képes láthatatlan erőt megdönteni? Mert a mi erőnk pontosan ilyen. A nemzsidó szabadkőművesség vakon szolgál kulisszául számunkra és céljaink számára; hatalmunk cselekvési terve azonban, sőt székhelye is, ismeretlen titok marad az egész nép számára. Mindazonáltal még a szabadság is ártalmatlan lehet és elfoglalhatja a maga helyét az állam gazdasági életében anélkül, hogy ártana a népek jólétének, ha nem az istenhitben, az emberiség testvériségén nyugszik és nincs összekapcsolva az egyenlőség fogalmával, amely ellenkezik a teremtésnek alárendeltségre alapozott törvényeivel. Ilyen hittel rendelkező népet kormányozni lehetne papi felügyelettel, megelégedetten és alázatosan haladna lekipásztorainak irányítása alatt, alávétve magát Isten földi törvényeinek. Ebből az okból elengedhetetlen számunkra, hogy aláaknázzunk minden hitet, hogy kiszakítsuk a gójok lelkéből az istenség fogalmát és a szellemét, és hogy ezeket matematikai számításokkal és anyagi szükségletekkel helyettesítsük. Hogy ne legyen a gójoknak idejük a gondolkodásra és megfigyelésre, az iparra és kereskedelemre kell irányítanunk gondolataikat. Így az összes nemzetet a nyereszkedési hajsza fogja lekötni és ebbeli versengésükben nem fogják észrevenni közös ellenségüket. Hogy a szabadság egyszersmind felbomlassza és tönkretegye a gój társadalmat, spekulációs alapra kell helyezni az ipart is; ennek eredményeképpen az, amit az ipar az országtól megvon, ki fog csúszni a nemzsidók kezeiből a spekulációba, azaz a mi kezeinkbe fog kerülni. A hatalomért folytatott harc fokozódása és a gazdasági életre mért csapások csalódott, hideg és szívtelen társadalmat fognak létrehozni, sőt már létre is hozták. Az ilyen társadalom erős idegenkedéssel fog viseltetni a magasabb politikával és a vallással szemben. Egyetlen vezérfonala a nyereség, azaz az arany, valósággal isteníteni fognak azok miatt az anyagi örömek miatt, melyek az arany segítségével megszerezhetők. Ekkor aztán üt majd az óra, amikor a gójok alsóbb osztályai - nem azért, hogy elérjék a jót, mégcsak nem is azért, hogy gazdagsághoz jussanak, hanem kizárólag a kiváltságosak elleni gyűlöletből - követni fognak minket azok ellen, akik vetélytársaink a hatalom megszerzésében: a gójok intellektueljei ellen.

5. Jegyzőkönyv

Vajon milyen kormányformát lehet adni olyan közösségnek, amelyekben mindenütt korrupció üti fel a fejét, ahol csak csalásszámba menő trükkök ügyes meglepetései taktikájával lehet gazdagsághoz jutni, ahol szabadság uralkodik, ahol az erkölcsösséget csak büntető intézkedések és szigorú törvények tartják fenn, nem pedig önként elfogadott elvek, ahol a hit és a haza iránti érzelmeket kitörölték kozmopolita meggyőződések? Milyen kormányformát kell adni ilyen közösségnek, ha nem azt a kényuralmat, melyet a későbbiek során fogok elmondani önöknek? Fokozatosan központosítani fogjuk a közigazgatást, hogy a társadalom összes erőit a kezünkbe kaparintsuk. Új törvények segítségével mechanikusan szabályozzuk majd alattvalóink politikai életének minden megnyilvánulását. Ezek a törvények egymás után vissza fogják vonni mindazokat az engedményeket és szabadságjogokat, amelyeket a gójoknak megadtak, és királyságunkat oly hatalmas arányú kényuralom fogja jellemezni, hogy bármikor és bárhol képes lesz elsöpörni minden gójt, aki tettel vagy szóval szembehelyezkedik velünk. Azt fogják mondani nekünk, hogy olyan

kényuralom, amilyenről beszélek, nem egyeztethető össze napjaink haladásával, én azonban bizonyítani fogom önöknek, hogy igenis összeegyeztethető. Azokban az időkben, amikor a népek úgy néztek fel a királyokra a maguk trónjain, mint Isten akaratának megnyilatkozására, zúgolódás nélkül alávetették magukat a királyok zsarnoki hatalmának; attól a naptól kezdve azonban, hogy tudatosítottuk bennük sajátjogaikat, közönséges halandóknak kezdték tekinteni a trónon ülőket. Az Isten kegyelméből való királyi méltóság a nép szemében elvesztette minden jelentőségét, és amikor Istenbe vetett hitüktől is megfosztottuk az embereket, az uralkodói hatalom az utcára került s ott, mint köztulajdont, magunkhoz ragadtuk. Ugyancsak kormányzásunk sajátosságaihoz tartozik a tömegek és egyének irányításának művészete, okosan alkalmazott elméletek és szószátyárkodás segítségével, a társadalmi élet szabályozásával és mindenféle más fogásokkal, melyekhez a gójok mit sem értenek. Kormányzási művészetünk elemzésen, megfigyelésen, ravasz számítás finomságain alapul, s nincs vetélytársunk az ezekben való jártasságban, nemhogy politikai tervek kieszelésében és az összetartásban. Ebben a tekintetben legfeljebb a jezsuitákat lehetne velünk összehasonlítani, de megtaláltuk a módját annak, hogy a nem gondolkozó tömeg szemében hitelüket rontsuk, mint nyílt szervezetet, miközben mi magunk titkos szervezetünket mindenkor homályban tartottuk. A világ számára valószínűleg mindegy lenne, hogy ki az ő legfőbb uralkodója, a katolicizmus feje-e vagy a mi kényurunk Cion véréből; számunkra, a Kiválasztott Nép számára egyáltalán nem mindegy. Egy ideig talán sikeresen elbánná velünk a gójok összességének szövetsége: ettől a veszélytől azonban megóv bennünket a köztük uralkodó egyenetlenség, mely oly mélyen gyökerezik, hogy soha ki nem küszöbölhető. Felszítottuk és az elmúlt húsz évszázad során hatalmas arányúvá növeltük a gójok személyi és nemzeti ellentéteit. Ezért egyetlen állam sem kapna támogatást, ha fegyvert emelne ránk, mert mindegyiknek figyelembe kell vennie, hogy bármely ellenünk irányuló egyezmény nem lenne előnyös számára. Túl erősek vagyunk - nincs menekvés hatalmunk elől. A nemzetek még jelentéktelen megállapodást sem köthetnek anélkül, hogy abban titokban benne ne lenne a kezünk. "Per Me reges regnant." (Általam uralkodnak a királyok.) És a próféták megmondták, hogy Isten maga választott ki bennünket arra, hogy uralkodjunk az egész világ felett. Isten megfelelő tehetséggel ruházott fel, hogy megbirkózzunk feladatunkkal. Ha volna a velünk szemben álló táborban szellemóriás, az még folytatná a harcot ellenünk, de az újonc nem vehetné fel a versenyt a rég meggyökeresedettel; a harc irgalmatlan lenne közöttünk, olyan harc lenne, amelyet még nem látott a világ. Bizony, szellemóriásuk elkésett volna. Az összes állam gépezetének valamennyi kerekét olyan erő hajtja, amely a mi kezünkben van, az államgépezeteknek ez a hajtóereje pedig - az arany. A mi bölcséink által kieszelt közgazdaságtudomány régesrég királyi tekintélyt kölcsönzött a tőkének. Ahhoz, hogy a tőke akadálytalanul fejthesse ki működését, szabad keze kell legyen arra, hogy ipari és kereskedelmi monopóliumot létesítsen; ezt a világ minden részében már végre is hajtják láthatatlan kezek. Ez a szabadság politikai hatalomhoz fogja juttatni azokat, akik szerepet játszanak az iparban, és ez hozzá fog járulni a nép sanyargatásához. Manapság fontosabb lefegyverezni a népeket, mint háborúba vezetni; fontosabb előnyünkre kihasználni a lángra lobbantott szenvedélyeket, mint eloltani tüzüket; fontosabb átvenni és saját értelmünkben magyarázni mások gondolatait, mint kiirtani azokat. Vezetőségünk fő célja az, hogy kritikával megbénítsa a köz-29 véleményt; hogy eltérítse az embereket a komoly gondolkozástól, mely arra irányulhatna, hogy ellenállást keltsen velünk szemben; hogy üres szavakkal folyó szemfényvesztő harc síkjára terelje a szel-lemi erőket. A világ népei és az egyének is azonosítani szokták a szavakat a tettekkel. Megelégszenek a látszattal és csak ritkán ügyelnek arra, vajon beváltják-e a közéletben elhangzott ígéreteket. Ezért kirakat- intézményeket fogunk életre hívni, melyek ékesszóló bizonyítékát adják majd annak, hogy mennyire szolgálják a haladást. Magunkra fogjuk öltetni az összes párt, az összes irányzat liberális arcúlatát, s ezt a liberalizmust szónokainkkal annyira agyon fogjuk csépelgetni, hogy ki fogják meríteni hallgatónk türelmét és megfogják utáltatni velük a szónoklást. Hogy kézben tartsuk a közvéleményt, azt össze kell zavarnunk oly módon, hogy addig és annyi egymásnak ellentmondó nézetnek adjunk hangot a legkülönbözőbb oldalakról, amíg a gójok el nem veszítik fejüket ebben a labirintusban és arra a meggyőződésre nem jutnak, hogy legjobban, ha az embernek egyáltalában nincs nézete politikai ügyekben, melyeket a közvélemény amúgy sem érthet meg, mert csak azok értik meg, akik irányítják a közvéleményt. Ez az első titok.

Kormányunk sikerének második titkos kelléke abban áll, hogy a lehető legnagyobb mértékben előmozdítsa a nemzetek rossz tulajdonságait, szenvedélyeit, annyira szaporítsa a társadalmi érintkezés szabályait, hogy az így előálló összevisszaságban senki se tudjon eligazodni s az emberek a végén meg se értsék egymást. Ez az eljárás abban is segítségünkre lesz, hogy vizsályt szítsunk valamennyi pártban, hatálytalanítsunk minden kollektív erőt, amely még nem hajlandó behódolni nekünk, és elvegyük a kedvet mindenfajta egyéni kezdeményezéstől, amely bármiképp akadályozhatná ügyünket. Nincs nagyobb veszély, mint az egyéni kezdeményezés, ha tehetséggel párosul, többet érhet el, mint az emberek milliói, akik között elhintettük az egyenletlenség magvát. Úgy kell irányítanunk a gój társadalom nevelését, hogy ahányszor csak olyan helyzettel kerül szembe, amely egyéni kezdeményezőerőt igényel, kétségbeesett tehetetlenségben csüggyessze le karjait. A cselekvési szabadságból eredő túlzott törekvések aláássák az erőket, ha összeütközésbe kerülnek mások szabadságával. Ebből az összeütközésből súlyos erkölcsi megrázkódtatások, kudarcok származnak. Mindezekkel az eszközökkel annyira ki fogjuk meríteni a gójokat, hogy kénytelenek lesznek oly természetű nemzetközi hatalmat felajánlani nekünk, amely lehetővé teszi majd számunkra, hogy minden erőszak alkalmazása nélkül fokozatosan megszerezzünk minden államhatalmat és superkormányt létesítsünk. A mostani uralkodók helyébe "kormányok feletti közigazgatás"-nak nevezett rémképet fogunk állítani, amelynek karjai harapófogóként fognak kinyúlni minden irányba, s melynek szervezete olyan nagy méretű lesz, hogy hatalma alá fogja hajtani a világ összes nemzetét.

6. Jegyzőkönyv

Hamarosan hatalmas monopóliumokat fogunk létesíteni, óriási vagyontárolókat, melyektől még a nagy nemzsidó vagyonok is oly mértékben függenek majd, hogy a politikai összeomlást követő napon el fognak tűnni éppúgy, mint az államok fizetőképességébe helyezett bizalom.. Azok önök közül, akik közgazdászok, helyesen fel tudják mérni ennek a gondolatmenetnek a jelentőségét! Minden lehetséges módon növelnünk kell superkormányunk jelentőségét azzal, hogy azt mindazok oltalmazójaként és jótévőjeként állítjuk be, akik önként alávetik magukat nekünk 30 31 A gój nemesség, mint politikai hatalom halott, - nem kell számításba vennünk; mint földbirtokosok azonban még lehetnek ártalmasak ránk nézve, minthogy a megélhetésüket biztosító segélyforrások révén önellátók. Ezért lényeges számunkra, hogy bármi áron megfosszuk őket földjeiktől. Ez a cél legjobban a földbirtokon nyugvó terhek növelésével - a földbirtok eladásításával lesz elérhető. Az erre irányuló intézkedésekkel sakkban fogjuk tartani a földbirtokosokat és alázatos és feltétlen engedelmességre fogjuk készíteni. A gój nemesek - minthogy átöröklés folytán képtelenek kevéssel beérni - rohamosan le fognak égni és tönkremenni. Ugyanakkor intenzíven támogatnunk kell a kereskedelmet és ipart, mindenekelőtt azonban a spekulációt, melynek az a feladata, hogy ellensúlyozza az ipart. Spekuláció nélkül az ipar megsokszorosítaná a magánkézben lévő tőkét és hozzájárulna a mezőgazdaság talpraállításához, amennyiben megszabadítaná a földbirtokot a mezőgazdasági bankokkal szembeni kötelezettségeitől. Arra van szükségünk, hogy az ipar vonja el a mezőgazdaságtól mind a munkaerőt, mind a tőkét, és a spekuláció segítségével kezünkre játssza a világ minden pénzét s ezáltal proletár sorba taszítsa az összes gójt. Akkor azonban a gójok meg fognak hajolni előttünk, ha másért nem, azért, hogy megkapják ajogot ahhoz, hogy éljenek. Ahhoz, hogy teljesen tönkretegyük a gójok iparát, a spekuláció mellett még egy eszközt használunk majd fel, a fényűzést, amelyet mi terjesztettünk el a gójok között, azt a mohó kívánczóságot a fényűzés után, amely mindent elnyel. Emelni fogjuk a munkabéreket, ez azonban semmiféle előnyt nem fog jelenteni a munkások számára, mert ugyanakkor elő fogjuk idézni a legfontosabb közszükségleti cikkek árának emelkedését is azzal az ürüggyel, hogy a mezőgazdaság és állattenyésztés hanyatlásának következménye. Továbbá ravaszul alá fogjuk aknázni a termelés alapjait azzal, hogy hozzászoktatjuk a munkásokat az anarchiához és részegeskedéshez, s ezzel egyidejűleg megteszünk minden intézkedést arra, hogy kiirtsuk a föld színéről a gójok összes képzett erőit. Hogy a gójok idő előtt rá ne döbbenjenek a dolgok igazi állására, azzal fogjuk álcázni céljainkat, hogy azt állítjuk, égünk a vágytól, hogy szolgáljuk a munkásosztályt és a közgazdaságtan magasztos elveit, amelyek mellett a közgazdasági elméleteink erélyes propagandát fejtenek ki.

7. Jegyzőkönyv

A fegyverkezés fokozása, a rendőrség létszámának növelése - mindez lényeges a fent említett tervek végrehajtásánál. El kell érünk, hogy a világ összes államában rajtunk kívül csak proletártömegek, valamint egynéhány, érdekeinket kiszolgáló milliomos, rendőrség és katonaság legyen. Forrongást, vizályt és ellenségeskedést kell előidézünk egész Európában és az Európával fennálló kapcsolatok révén más földrészeken is. Ebből kétszeres hasznot húzunk. Egyrészt sakkban tartjuk az összes országot, mert ezek nagyon is jól tudják, hogy megvan a hatalmunk ahhoz, hogy bármikor tetszés szerint nyugtalanságot okozzunk, vagy helyreállítsuk a rendet. Mindezek az országok hozzászoktak ahhoz, hogy bennünk elkerülhetetlen kényszererőt lássanak. Másrészt intrikáinkkal össze fogjuk kuszálni mindazokat a szálakat, melyeket politikai eszközökkel, gazdasági szerződések vagy kölcsönügyletek segítségével valamennyi állam kormányzatában szőttünk. Hogy ez sikerüljön nekünk, éles ésszel és nagy agyafúrtsággal kell eljárunk szóbeli tárgyalások és megegyezések során, ami viszont az úgynevezett "hivatalos nyelvhasználat"-ot illeti, ellenkező taktikát fogunk alkalmazni: magunkra fogjuk öltetni a tisztesség és engedékenységet álcát. Ilyen módon a gójok népeinek kormányai - akiket arra tanítottunk, hogy csak a külszínt nézzék, bármit is adunk tudtukra - továbbra is az emberiség jótevőit és megmentőit fogják látni bennünk. Minden ellenszegülésre azzal kell tudnunk válaszolni, hogy annak az országnak szomszédaival, amely szembe merészel helyezkedni velünk, háborút viseltetünk az ellenszegülő ellen; ha pedig ezek a szomszédok megkockáztatnák, hogy közösen lépjenek fel velünk szemben, világháború kirobbantásával kell védekeznünk. A politikában a siker legfőbb tényezője a vállalkozások titokban tartása: a diplomata szavának nem kell megegyeznie azzal, amit tesz. Kényszerítünk kell a gójok kormányait, hogy oly irányú működést fejtsenek ki, amely kedvez a kívánt beteljesedéshez immár közel álló nagyszabású tervünknek, annak, amit közvéleményként fogunk beállítani, amely közvéleményt viszont titokban mi alakítottunk ki az úgynevezett "nagy hatalom" - a sajtó segítségével; ez pedig, néhány lényegtelen kivételtől eltekintve, máris teljesen a mi kezünkben van.

Egyszóval, összefoglalva az általunk végrehajtott ellenőrzést az európai gój kormányok felett, ki kell, hogy mutassuk erőnket, az egyikőjüknek terrorista kísérletekkel, a többieknek; ha az ellenünk kitörő általános felkelés megengedi, Amerika, Kína, vagy Japán fegyvereivel kell válaszolnunk.

8. Jegyzőkönyv

Mindazokkal a fegyverekkel, melyeket ellenfeleink használhatnának ellenünk, nekünk is el kell látnunk magunkat. A törvénykönyv kifejezéseinek legfinomabb árnyalataival és fogásaival is tisztában kell lennünk, hogy igazolhassuk magunkat, amikor majd ítéleteket kell mondanunk, melyek rendellenesen arcátlanoknak és igazságtalanoknak tűnhetnek fel, fontos ugyanis, hogy az ilyen döntéseket úgy tálaljuk, mintha legmagasztosabb erkölcsi elveket fejeznének ki, törvényes formába öntve. Vezetőségünknek körül kell vennie magát a civilizációnak mindama erőtenyezőivel, melyek között majd működnie kell. Körül fogja venni magát közírókkal, gyakorlati jogászokkal, közigazgatási tisztviselőkkel, diplomatákkal és végül olyan személyekkel, akik szakiskoláinkban legmagasabb fokú különleges képzésben részesültek. Ezek a személyek ismerni fogják a társadalmi szerkezet valamennyi titkát, jártasak lesznek minden politikai ábécé és szókincs nyelvhasználatában; meg fogják ismertetni velük az emberi természet mélységeit, az emberi léleknek mindazokat az érzékeny húrjait, amelyeken majd játszaniuk kell. Ezek a húrok: a gójok lelki magatartása, törekvései, hibái, bűnös szenvedélyei és képességei, valamint az egyes osztályok és rendek sajátosságai. Felesleges megjegyezni, hogy a kormányhatalomnak e tehetséges segélyerői, akikről beszélek, nem a gójok közül fognak kikerülni, akik közigazgatási tevékenységükben nem szoktak vesződni azzal, hogy törődjenek munkájuk céljával, és sohasem nézik, miért van arra szükség. A gójok tisztviselői elolvasás nélkül írnak alá papírokat és vagy pénzéhségből vagy becsvágyból szolgálnak. Körül fogjuk venni kormányunkat gazdasági szakemberek egész seregével. Ez is oka annak, hogy a közgazdaságtudomány a fő tantárgy abban az oktatásban, amelyben a zsidók részesülnek. Lesz körülöttünk ezen kívül hatalmas tömeg bankár, nagyiparos, nagytőkés és -

ami a legfontosabb - milliomos, lényegében ugyanis minden pénz kérdése lesz. Bizonyos ideig - amíg nem lesz többé kockázatos felelősségteljes állami állásokat zsidó testvéreinkre bízni - olyan személyek kezébe fogjuk adni ezeket az állásokat, akiknek múltja és hírneve olyan, hogy szakadék tátong közöttük és a nép között, akiknek, ha nem engedelmeskednek utasításainknak, bűnvádi eljárással kell számolniuk vagy el kell tűrniük - így arra készítjük ezeket a személyeket, hogy utolsó lehetőségükig szolgálják a mi érdekeinket.

9. Jegyzőkönyv

Elveink gyakorlati alkalmazásánál vegyük tekintetbe annak a népnek a sajátosságait, melynek országában élnek és működnek. Elveink általános, sablonos alkalmazása nem járhat sikerrel, amíg át nem neveltük a népet sajátos hasonlatosságunkra. Ha azonban kellő óvatossággal járnak el, meg fogják látni, hogy egy évtized sem kell ahhoz, hogy a legszilárdabb jellem is megváltozzék, és újabb népet fogunk besorolni azok közé, amelyek már behódoltak nekünk. Mihelyt felállítottuk a mi királyságunkat, a liberális jelszavakat, melyek valójában a mi szabadságkőműves jelszavaink, nevezetesen a "szabadság, egyenlőség, testvériség" szavakat úgy fogjuk módosítani, hogy azok nem lesznek többé jelszavak, hanem csupán egy eszme kifejezői, nevezetesen: "a szabadsághoz való jog, az egyenlőség kötelessége, a testvériség eszményképe". Ezt az értelmet fogjuk adni a szavaknak és így a szarvánál fogjuk megragadni a bikát. Ténylegesen már kiküszöböltünk mindenfajta uralmat a sajátunkon kívül, jogilag azonban még megmaradt egy csomó. Ha manapság egyes államok tiltakoznak ellenünk, ez csak a forma kedvéért, beleegyezésünkkel és utasításunkra történik, az ő antiszemitizmusukra ugyanis elengedhetetlenül szükségünk van az alsóbb rétegekhez tartozó testvéreink kézbentartásához. Nem bocsátkozom további magyarázatokba, mert ezt az ügyet már ismételten megtárgyaltuk. Semmi sem állíthat korlátokat működésünk elé. Szuperkormányunk a törvényen kívül álló keretekben működik s azt az elfogadott szakkifejezéssel élve, azzal az erőteljes szóval jelölik, hogy diktatúra. Nyugodt lelkiismerettel mondhatom, hogy mi, a törvényhozók, ha majd itt az ideje, ítéleteket fogunk végrehajtani, ölni fogunk és kegyelmet gyakorolni; mint valamennyi csapatunk vezetői magasan ülünk a parancsnok harci paripája hátán. Akaraterővel uralkodunk, mert kezünkben van egy valamikor hatalmas, most általunk legyőzött párt öröksége. Fegyvereink pedig a határtalan becsvágy, égő kapzsiság, irgalmatlan bosszú, gyűlölet és rosszindulat. Tőlünk indul ki a mindent elnyelő terror. A mi szolgálatunkban minden véleményt, minden doktrínát képviselő személyek állnak: monarchisták, demagógok, szocialisták, kommunisták és mindenféle álmodozó utópisták. Mindezeket felfegyvereztük feladataik elvégzésére: Mindegyikük a saját maga számlájára ássa alá a tekintély utolsó maradványait, igyekszik megdönteni minden fennálló rendet. Ezek a törekvések nyugtalanságot idéznek elő minden államban; az államok nyugalomra intenek, készek meghozni minden áldozatot a béke érdekében; mi azonban nem fogunk nekik békét adni, amíg nyíltan és alázatosan el nem ismerik az államok feletti superkormányunkat. Az emberek nagy garra hangoztatták annak szükségességét, hogy a szocializmus kérdését nemzetközi egyezményrel rendezzék. Azzal, hogy pártokra szakadtak, a kezünkbe adták magukat, a pártharcokhoz ugyanis pénz kell, és a pénz a mi kezünkben van. Okunk lehetne attól tartani, hogy a gój uralkodók "világosan látó" hatalma egyesül a gój tömegek vak erejével, de minden ilyen lehetőség ellen megtettük az összes szükséges intézkedést: kölcsönös terror formájában gátat emeltünk a két erő között. Ily módon a nép vak ereje továbbra is a mi támaszunk és mi, csakis mi fogunk neki vezetőt adni és fogjuk - természetesen - arra az útra irányítani, amely célunkhoz vezet. Hogy a vak tömeg ne tudja magát megszabadítani irányító kezünktől, időnként szoros érintkezésbe kell lépünk vele, ha nem is a saját személyünkben, de mindenesetre néhány legmegbízhatóbb testvérünk révén. Ha majd mi leszünk az egyetlen elismert tekintély, személyesen fogunk tárgyalni a néppel a vásártereken és úgy fogjuk kioktatni a politikai kérdésekben, hogy az általunk kívánt irányba tereljük. Ki törődik azzal, hogy mi mindent tanítanak a falusi iskolákban? Amit azonban a kormány követi vagy maga az uralkodó mond, azt azonnal megtudja az egész ország, mert a nép hangja szélteben hosszában elterjeszti. Hogy a gójok intézményeit ne semmisítsük meg idő előtt, nagyon óatosan nyúlunk hozzájuk és egyelőre csak az azok mechanizmusát mozgató rugók végeit ragadtuk meg. Ezek a rugók szigorú, de igazságos

rendérzékben testesültek meg, mi a liberalizmus kaotikus féktelenségével helyettesítettük őket. Kezünk benne van a törvényhozásban, a választások lebonyolításában, a sajtóban, az egyén szabadságában, mindenekfelett azonban a nevelésben és a közoktatásban, mivel ezek az igazi szabadság sarokpillérei.

Félrevezettük, elszédítettük és elrontottuk a nemzsidó fiatalságot azáltal, hogy olyan elvek és elméletek alapján neveltük, amelyekről tudjuk, hogy helytelenek, de amelyeket mégis a lelkére kötöttünk. Nagyszerű eredményeket értünk el azzal, hogy a törvényeket - lényegileg nem módosítva őket - ellentmondó értelmezésekkel kiforgattuk valódi értelmükből. Ez azzal az eredménnyel járt, hogy ezek a törvénytárgyakat először elhomályosították, majd érthetlenné tették a törvényeket olyannyira, hogy a törvényhozás összekuszált szövevényében még maguk a kormányok sem tudnak eligazodni. Ez a döntőbíráskodási eljárás elméletének kiindulópontja. Önök azt mondhatnák, hogy a gójok fegyverrel a kezükben fognak nekünk jönni, ha idő előtt rájönnek arra, hogy valójában mi folyik körülöttük; ez ellen azonban Nyugaton oly szörnyű terroreszközünk van, melytől még a legbátrabbak is remegnek, - a földalatti helyiségek, a földalatti vasutak, azok a földalatti folyosók, amelyek még az idő elérése előtt készen lesznek valamennyi világváros alatt s ahonnan ezeket a fővárosokat minden szervezetükkel és irattárukkal együtt a levegőbe fogjuk röpíteni.

10. Jegyzőkönyv

Ma azzal kezdem, hogy megismétlem, amit már mondtam, és kérem önöket, tartsák szem előtt, hogy a kormányok és népek a politikában meglegszenek a látszattal. S valóban, hogyan is foghatnák fel a gójok a dolgok igazi értelmét, amikor képviselőik saját szórakozásukra fordítják erejük javarészét? A mi politikánk számára rendkívül fontos, hogy tisztában legyünk ezzel a körülménnyel; ez jó szolgálatot fog tenni nekünk, amikor majd sor kerül arra, hogy fontolóra vegyük a hatalom elosztását, a szólás-, sajtó- és vallásszabadságot, az egyesülési törvényt, a törvény előtti egyenlőséget, a tulajdon és a lakás sérthetlenségét, az adóztatást, a közvetett adók gondolatát, valamint a törvények visszaható erejét. Mindezek olyan kérdések, amelyeket a nép előtt nem szabad egyenesen és nyíltan érinteni. Ha nem lehet elkerülni az érintésüket, nem szabad ezeket a jogokat határozottan megnevezni, hanem minden részletezés nélkül csak annyit szabad mondanunk, hogy elismerjük a fennálló jogrend alapjait. Azért kell lehetőleg hallgatnunk ezekről a jogokról, hogy szabad kezünk legyen arra, hogy ezt vagy azt feltűnés nélkül elejtsük; ha valamennyit kifejezetten felsorolnánk, úgy tűnne fel, mintha már meg is adtuk volna őket.

A tömeg különös ragaszkodással és tisztelettel viseltetik a politikai hatalom génuszai iránt és csodálattal nyugtazza erőszakosságaikat; "ez aljas volt, igaz, de nagyon okos... csalásnak is lehet mondani, de milyen ügyesen kártyázták meg, milyen nagyszerűen csinálták, micsoda vakmerőség!" - mondják

Számot tartunk arra, hogy az összes nemzetet belevonjuk annak az új államszerkezetnek felépítésébe, amelynek tervét mi készítettük. Ezért mindenekelőtt elengedhetetlenül szükséges, hogy felvértezzük magunkat és tároljuk magunkban azt az arcátlan vakmerőséget és ellenállhatatlan szellemi erőt, amely aktivitásunkban megtestesülve le fog törni minden akadályt utunkon.

Államcsínyünk befejezése után a következőket fogjuk mondani a különböző népeknek. "Eddig minden szörnyen rosszul ment, mindenkit kimerítettek a szenvedések. Mi kiküszöböljük a szenvedések okait - a népi hovatarozást, a határokat, a pénznemek különféle ségét. Természetesen ítélezhettek fölöttünk, de hozhattok-e igazságos ítéletet, ha kimondjátok, mielőtt még próbára tettétek, amit ajánlunk nektek..." Erre a tömeg ujjongva a tenyerén fog hordani a reménykedés és várakozás egyhangú diadalában. Akkor aztán betöltötték rendeltetésüket a választások-melyeket eszközül használtunk fel a világ trónjának elfoglalására, arra tanítva meg az emberek legkisebb közösségeit is, hogy gyűléseken szavazzanak csoportos megegyezés alapján - és utoljára fognak szerepet játszani, amikor is az emberek egyhangúlag kifejezik majd azt a kívánságukat, hogy közelről ismerkedjenek meg velünk, mielőtt elítélnének. Ennek biztosítására osztályokra és képzettségre való tekintet nélkül mindenkinek szavaznia kell, hogy abszolút többséget érjünk el, melyet a művelt, vagyonos osztályok részéről nem kaphatunk meg. Azzal, hogy mindenkibe beleoltjuk saját fontosságának tudatát, meg fogjuk semmisíteni a gójok között a család

fontosságát és nevelési értékét, és meg fogjuk akadályozni, hogy önálló gondolkozású egyének szóhoz jussanak, az általunk vezetett tömeg ugyanis nem fogja megengedni, hogy érvényesüljenek, sőt, még csak meg sem fogja őket hallgatni, hiszen hozzászózott ahhoz, hogy csak ránk hallgasson, akik megfizetjük engedelmisségét és figyelmét. Ily módon hatalmas, vak erőt fogunk létrehozni, amely képtelen lesz bármely irányban is megmozdulni ügynökeink irányítása nélkül, akiket a tömeg vezetésére, annak élére helyeztünk. A nép alá fogja vetni magát az ő kormányzásuknak, mert tudni fogja, hogy ezektől a vezetőktől függ keresete, jutalmazása és mindenfajta más előnye. Egy kormányzati tervnek készen kell egy és ugyanabból az agyból erednie, mert soha nem tud szilárd alakot ölteni, ha megengedik, hogy részekre bontva sokan dolgozzanak rajta. Ezért szabad ugyan ismernünk a cselekvési tervet, de nem szabad azt vita tárgyává tennünk, nehogy elrontsuk művésziességét az alkatrészei közötti összefüggést, az egyes pontokban rejlő titkos szándékok gyakorlati érvényesülését. Ha ilyen művet vita tárgyává tennénk és módosításokat eszközölnénk rajta szavazás útján, ezzel ráütnék mindazok érveléseinek és félreértéseinek bélyegét, akik nem értették meg a terv cselszövéseinek mélyebb értelmét és összefüggését. Azt akarjuk, hogy terveink erőteljesek és célszerűen kigondoltak legyenek. Ezért NEM SZABAD ODADOBNUNK VEZETŐSÉGÜNK LÁNGESZŰ MŰVÉT a tömeg, vagy akár csak egy zártkörű csoport karmai közé. Ezek a tervek egyelőre nem fogják megdönteni a fennálló intézményeket. Csupán gazdasági vonatkozásban fognak azokon változásokat foganatosítani, aminek következtében azok egész működése úgy fog módosulni, ahogy ez a terveinkben megszabott iránynak megfelel.

Különböző elnevezések alatt minden országnak megközelítően egyforma a berendezése: népképviselő, minisztérium, szenátus, tulajdon és a lakás sérthetetlenségét, az adóztatást, a közvetett adók gondolatát, valamint a törvények visszaható erejét. Mindezek olyan kérdések, amelyeket a nép előtt nem szabad egyenesen és nyíltan érinteni. Ha nem lehet elkerülni az érintésüket, nem szabad ezeket a jogokat határozottan megnevezni, hanem minden részletezés nélkül csak annyit szabad mondanunk, hogy elismerjük a fennálló jogrend alapjait. Azért kell lehetőleg hallgatnunk ezekről a jogokról, hogy szabad kezünk legyen arra, hogy ezt vagy azt feltűnés nélkül elejtsük; ha valamennyit kifejezetten felsorolnánk, úgy tünne fel, mintha már meg is adtuk volna őket. A tömeg különös ragaszkodással és tisztelettel viseltetik a politikai hatalom génuszai iránt és csodálattal nyugtázza erőszakosságait; "ez aljas volt, igaz, de nagyon okos... csalásnak is lehet mondani, de milyen ügyesen kártyázták meg, milyen nagyszerűen csinálták, micsoda vakmerőség!" - mondják...

Számot tartunk arra, hogy az összes nemzetet belevonjuk annak az új államszerkezetnek felépítésébe, amelynek tervét mi készítettük. Ezért mindenekelőtt elengedhetetlenül szükséges, hogy felvértezzük magunkat és tároljuk magunkban azt az arcátlan vakmerőséget és ellenállhatatlan szellemi erőt, amely aktivitásunkban megtestesülve le fog törni minden akadályt utunkon. Államcsínyünk befejezése után a következőket fogjuk mondani a különböző népeknek: "Eddig minden szörnyen rosszul ment, mindenkit kimerítettek a szenvedések. Mi kiküszöböljük a szenvedések okait - a népi hovatarozást, a határokat, a pénznemek különféleségét. Természetesen ítélezhettek fölöttünk, de hozhattok-e igazságos ítéletet, ha kimondjátok, mielőtt még próbára tettétek, amit ajánlunk nektek..." Erre a tömeg ujjongva a tenyerén fog hordani a reménykedés és várakozás egyhangú diadalában. Akkor aztán betöltötték rendeltetésüket a választások - melyeket eszközül használtunk fel a világ trónjának elfoglalására, arra tanítva meg az emberek legkisebb közösségeit is, hogy gyűléseken szavazzanak csoportos megegyezés alapján - és utoljára fognak szerepet játszani, amikor is az emberek egyhangúlag kifejezik majd azt a kívánságukat, hogy közelebb kerüljenek meg velünk, mielőtt elítélnének. Ennek biztosítására osztályokra és képzettségre való tekintet nélkül mindenkinek szavaznia kell, hogy abszolút többséget érjünk el, melyet a művelt, vagyonos osztályok részéről nem kaphatunk meg. Azzal, hogy mindenkibe beleoltjuk saját fontosságának tudatát, meg fogjuk semmisíteni a gójok között a család fontosságát és nevelési értékét, és meg fogjuk akadályozni, hogy önálló gondolkozású egyének szóhoz jussanak, az általunk vezetett tömeg ugyanis nem fogja megengedni, hogy érvényesüljenek, sőt, még csak meg sem fogja őket hallgatni, hiszen hozzászózott ahhoz, hogy csak ránk hallgasson, akik megfizetjük engedelmisségét és figyelmét. Ily módon hatalmas, vak erőt fogunk létrehozni, amely

képtelen lesz bármely irányban is megmozdulni ügynökeink irányítása nélkül, akiket a tömeg vezetésére, annak élére helyeztünk. A nép alá fogja vetni magát az ő kormányzásuknak, mert tudni fogja, hogy ezektől a vezetőktől függ keresete, jutalmazása és mindenfajta más előnye. Egy kormányzati tervnek készen kell egy és ugyanabból az agyból erednie, mert soha nem tud szilárd alakot ölteni, ha megengedik, hogy részekre bontva sokan dolgozzanak rajta. Ezért szabad ugyan ismernünk a cselekvési tervet, de nem szabad azt vita tárgyává tennünk, nehogy elrontsuk művésziességét az alkatrészei közötti összefüggést, az egyes pontokban rejlő titkos szándékok gyakorlati érvényesülését. Ha ilyen művet vita tárgyává tennénk és módosításokat eszközölnénk rajta szavazás útján, ezzel ráütnék mindazok érveléseinek és félreértéseinek bélyegét, akik nem értették meg a terv cselszövéseinek mélyebb értelmét és összefüggését. Azt akarjuk, hogy terveink erőteljesek és célszerűen kigondoltak legyenek. Ezért NEM SZABAD ODADOBNUK VEZETŐSÉGÜNK LÁNGESZŰ MŰVÉT a tömeg, vagy akár csak egy zártkörű csoport karmai közé. Ezek a tervek egyelőre nem fogják megdönteni a fennálló intézményeket. Csupán gazdasági vonatkozásban fognak azokon változásokat foganatosítani, aminek következtében azok egész működése úgy fog módosulni, ahogy ez a terveinkben megszabott iránynak megfelel. Különböző elnevezések alatt minden országnak megközelítően egyforma a berendezése: népképviselő, minisztérium, szenátus, államtanács, törvényhozás és végrehajtó hatalom. Felesleges megmagyaráznom önöknek mindezek egymáshoz való viszonyának mechanizmusát, mert mindezt úgyis tudják; csupán azt a tényt vegyék figyelembe, hogy az említett intézmények mindegyike valamely fontos funkciónak felel meg az államban, és figyeljék meg, kérem, hogy a "fontos" jelzőt nem az intézményre vonatkoztatom hanem a funkcióra, következésképpen nem az intézmények fontosak, hanem azok funkciói. Ezek az intézmények felosztották maguk között a kormány összes funkcióját - a közigazgatást, a törvényhozást és a végrehajtó hatalmat, s ezért úgy működnek, mint az emberi test szervei. Ha az államgépezetnek csak egy részében is kárt teszünk, az állam beteggé válik, mint az emberi test, és végülis meghal.

Amikor bevezettük az állami szervezetbe a liberalismus mérget, egész politikai alkata megváltozott. Az államok halálos betegséget kaptak - vérmérgezést. Már csak az van hátra, hogy megvárjuk haláltusájuk végét. A liberalizmus alkotmányos államokat eredményezett, amelyek a korábbi kényuralom, a gójok egyetlen oltalma helyébe léptek; az alkotmány pedig, amint önök jól tudják, semmi egyéb, mint magas iskolája az egyenetlenkedésnek, félreértéseknek, viszályoknak, párt szeszélyeknek, egyszóval mindannak, ami arra szolgál, hogy személytelenné tegye az állami életet. A "csevegések" szónoki emelvénye - nem kevésbé hatásosan, mint a sajtó - tétlenségre és tehetetlenségre kárhóztatta az uralkodókat, így haszontalanokká és feleslegessékké téve őket, amiért el is csapták őket sok országban. Ekkor érkezett el a köztársaságok kora, és ekkor történt, hogy az uralkodót kormánykarikatúrával - elnökkel helyettesítettük, akit a tömegből, bábjaink, rabszolgáink közül választottuk ki. Ezzel megvetettük az alapját annak az aknának, amelyet a gój nép, jobban mondva a gój népek alatt elhelyeztünk. Nemsokára be fogjuk vezetni azt az elvet, hogy az elnökök felelősek cselekedeteikért. Addigra abban a helyzetben leszünk, hogy nem kell többé ügyelnünk a formákra az ügyek intézésénél, melyekért személytelen bábunk lesz a felelős. Mit törődünk azzal, ha megritkulnak sorai, akik a hatalomért versengenek, ha fennakadás következik be azáltal, hogy nem sikerül elnököt találni, amely fennakadás végül fel fogja bomlasztani az államot?..

Hogy tervünk ezzel az eredménnyel járjon, választásokat fogunk rendezni oly elnökök javára, akiknek múltjában valamilyen sötét, titkos folt, valami "panama" vagy ehhez hasonló van, - így aztán megbízható ügynökeink lesznek terveink véghezvitelében, mivel tartanak majd a leleplezéstől, valamint a hatalomhoz jutottak ama természetes kívánságából kifolyólag, hogy megtartsák az elnöki hivattal járó kiváltságokat, előnyöket és megbecsülést. A képviselőház fedezni, védelmezni, választani fogja az elnököket, de el fogjuk venni tőle azt a jogot, hogy új törvényeket javasoljon vagy meglevő törvényeket módosítson; ezt ajogot ugyanis a felelős elnökre, a mi bábunkra fogjuk ruházni. Ily módon az elnöki tekintély természetesen mindenféle támadás céltáblája lesz, mi azonban önvédelmi eszközt adunk majd a kezébe, amennyiben fel fogjuk jogosítani arra, hogy közvetlenül a néphez forduljon, kikérje a nép döntését függetlenül annak saját képviselőitől, vagyis, hogy apelláljon a nép többségéhez, amely épp oly vak rabszolgánk. Ettől függetlenül fel fogjuk

ruházni az elnököt a hadiállapot kihirdetésének jogával. Ezt azzal a megokolással fogjuk igazolni, hogy az elnöknek, mint az ország egész hadereje fejének rendelkeznie kell a haderő felett, hogy szükség esetén megvédhesse az új köztársasági alkotmányt, amely védelmi jog, mint ennek az alkotmánynak felelős képviselőjét, meg fogja illetni. Könnyű megérteni, hogy ilyen körülmények között a szentély kulcsa a mi kezünkben lesz és senki rajtunk kívül nem fogja többé irányítani a törvényhozó hatalmat. Ezenkívül az államtitkok megőrzésének ürügye alatt el fogjuk venni a képviselőháztól azt az ajogot, hogy kormányintézkedések ügyében interpelláljon, továbbá az új alkotmány segítségével a lehető legkisebbre fogjuk csökkenteni a képviselők számát, amivel együtt jár majd a politikai szenvedélyek és a politikai ügyekért való lelkesedés aránylagos csökkentése is. Ha pedig - ami aligha várható - ezek a szenvedélyek még a képviselőknek e minimális száma mellett is lángra lobbannának, uszító felhívással és a nép többségére való hivatkozással el fogjuk mozdítani őket. . . Az elnöktől függ majd a képviselőház és a szenátus elnökeinek és alelnökeinek kinevezése. A parlamentek állandó ülésezéseit meg fogjuk szüntetni és helyettük rövid, néhány hónapig tartó ülésszakokat fogunk bevezetni. Az elnöknek, mint a végrehajtó hatalom fejének továbbá joga lesz összehívni és felosztatni a parlamentet és ez utóbbi esetben elhalasztani az új parlament összeülését időpontját. Hogy azonban mindezek a lényegileg törvénytelen cselekedetek ne terheljék tervünk szempontjából túl korán az elnök felelősségét, fel fogunk ruházni minisztereket és más magasrangú kormánytisztviselőket, hogy önálló intézkedésekkel kerüljék meg az elnök rendelkezéseit, aminek következtében az elnök helyett őket fogják bűnbakká tenni...

Ezt a szerepet különösen a szenátus, az államtanács vagy a minisztertanács számára ajánljuk, de nem az egyes tisztviselők számára. Az elnök a mi tetszésünk szerint fogja értelmezni azokat a törvényeket, amelyek többféle értelmezést tesznek lehetővé; továbbá hatályon kívül fogja helyezni a törvényeket, ha értésére adjuk, hogy erre szükség van; ezenkívül joga lesz átmeneti jellegű törvényeket, sőt a kormány alkotmányos működésétől való eltérést javasolni, mindkét esetben azzal az ürüggyel, hogy az állam legfőbb jóléte ezt követeli. Ilyen intézkedésekkel meg fogjuk szerezni a hatalmat ahhoz, hogy apránként, lépésről-lépésre leromboljuk mindazt, amit uralmunk kezdetén kénytelenek vagyunk felvenni az államok alkotmányaiba azért, hogy felkészüljünk arra az átmeneti időszakra, amely alatt észrevétlenül eltörlünk majd minden alkotmányos jogot, és akkor itt lesz az ideje annak, hogy minden kormányformát a mi kényuralmunkká változtassunk. Kényurunk elismerésére sor kerülhet már az alkotmány lerombolása előtt is; ez akkor fog bekövetkezni, amikor a nép, miután a végsőkéig kifárasztotta uralkodóinak - általunk előidézett - szabálytalankodása és tehetetlensége, így fog felkiáltani: "Távolítsátok el őket és adjatok nekünk egyetlen világuralkodót, aki egyesít minket és megszünteti a viszályok okait - a határokat, a népi hovatarozást, a vallásokat, az államadósságokat -, ki békét és nyugalmat ad nekünk, melyet nem találhatunk meg mostani uralkodóink és képviselőink alatt." Mint önök azonban nagyon jól tudják, azt, hogy az összes nemzet kifejezést adjon ilyen kívánságoknak, csak úgy érhetjük el, ha minden országban megzavarjuk a nép és kormány közti viszonyt, annyira összetörve az emberiséget egyenlenséggel, gyűlölettel, veszekedéssel, irigységgel, sőt még sanyargatások alkalmazásával, éhínséggel, BETEGSÉGEK BEOLTÁSÁVAL, nyomorral is, hogy a gójok ne lássanak más kivezető utat, mint azt, hogy menedéket keresnek a mi teljes pénzbeli és minden egyéb vonatkozású főhatalmunknál. Ha azonban lélegzetvételhez juttatjuk a világ nemzeteit, aligha valószínű, hogy valaha is elérkezik az a pillanat, amely után áhítozunk.

11. Jegyzőkönyv

Az államtanács -eddiggi formájában - nyomatékos kifejezője volt az uralkodói tekintélynek: mint a törvényhozó testület látható része az lesz, amit az uralkodó által hozandó törvények és rendeletek szerkesztőbizottságának lehetne nevezni. Ez tehát az új alkotmány programja. Mi fogjuk megállapítani a Törvényt, a Jogot és az Igazságot, mégpedig 1) a törvényhozó testület elé terjesztett javaslatok alakjában, 2) az elnök rendeletei útján általános érvényű rendszabályok alakjában, szenátusi rendeletekkel és államtanácsai határozatokkal miniszteri rendeletek formájában, 3) 45 ha megfelelő alkalom adódik, az államban kirobbantott forradalom útján. Miután nagyvonalakban lefektettük eljárásmodunkat, még teljessé kell majd tennünk a forradalmat az államgépezet

működésében a már jelzett irányban. Ez alatt a sajtószabadságot, az egyesülési jogot, a lelkiismereti szabadságot, a választások elvét és sok egyebet értek, aminek mindörökké el kell tűnnie az emberek emlékezetéből, vagy pedig gyökeres változáson kell átmennie közvetlenül az új alkotmány kihirdetése után. Ez lesz az egyetlen alkalom, amikor egyszerre kiadhatjuk összes parancsainkat, később ugyanis már veszélyes lesz minden említésre méltó változtatás a következő okokból: ha rideg szigorral visszük keresztül a változtatást a szigorúság és megszigorítások szellemében, a további hasonló természetű változásoktól való félelem kétségbeesésbe kergetheti az embereket, ha viszont újabb várható engedmények szellemében visszük keresztül, az emberek azt mondanák, ez beismerése annak, hogy helytelenül cselekedtünk, ami tönkretenné uralmunk csálhatatlanságának presztizsét, vagy pedig azt mondanák, félelemből vagyunk kénytelenek engedékeny magatartást tanúsítani, amiért nem kapnánk köszönetet, mert feltételeznék, hogy kényszerből tettük... Mindkét eshetőség árt az új alkotmány presztizsének. Arra van szükségünk, hogy a világ népei az új alkotmány kihirdetésének első pillanatától kezdve - amíg a forradalom befejezett ténye még elkábítja őket, amíg még a rémület és bizonytalanság állapotában vannak - egyszer s mindenkorra ismerjék fel: annyira erősek, annyira legyőzhetetlenek, annyira túlon túl hatalmasak vagyunk, hogy semmi esetre sem leszünk tekintettel rájuk, hogy eszünk ágában sincs a legkisebb figyelmet is szentelni véleményüknek vagy kívánságaiknak, hogy ilyeneknek minden kinyilvánítását készek és képesek vagyunk bármikor és bárhol ellenállhatatlan erővel elfojtani, hogy egy csapásra magunkhoz ragadtunk mindent, amit akartunk, és semmi esetre sem fogjuk hatalmunkat megosztani velük... Akkor félve és reszketve be fogják csukni szemüket és meg fognak elégedni azzal, hogy megvárják, mi lesz mindennek a vége. A gójok olyanok, mint egy birkanyáj, és mi vagyunk a farkasok. És tudják önök, mi történik, ha a farkasok betörnek a nyájba?..

Van még egy másik ok is, hogy miért fogják becsukni a szemüket: ugyanis továbbra is azt ígérjük majd nekik, hogy visszakapnak minden szabadságot, amelytől megfosztottuk őket, mihelyt legyőztük a béke ellenségeit és megfékeztünk minden pártot. Kár szót vesztegetni arra, hogy meddig várnak majd szabadságuk visszatérésére...

Vajon minek találtuk ki ezt az egész politikát és fogadtattuk el ravaszul a gójokkal úgy, hogy semmi esélyük ne legyen annak mélyebb értelmét megvizsgálni? Valóban minek, ha nem azért, hogy kerülőúton érjük el, ami szétszórt törzsünk számára egyenes úton elérhetetlen? Ez a politika alapozta meg szervezetünket, a titkos szabadkőművességet, melyet nem ismernek és melynek célkitűzéseit mégcsak nem is gyanítják ezek a gój barmok, akiket azért csalogattunk a nyílt szabadkőműves páholyok seregébe, hogy port hintsünk társaik szemébe.

Isten a szétszórtság ajándékát adta nekünk, az Ő Kiválasztott Népének, s éppen ez, amit mindenki gyengeségünknek tart, bizonyult legfőbb erőnknek, mely most az egész világ feletti uralom küszöbére vezetett bennünket. Már nem sokat kell építenünk azon az alapon, amelyet leraktunk.

12. Jegyzőkönyv

A "szabadság" fogalmának szabadkőműves értelmezése. A sajtó jövője a szabadkőműves királyságban. A sajtó irányítása. Tudósító ügynökségek. Hogyan értelmezi a szabadkőművesség a haladást? Még többet a sajtóról. A szabadkőművesség szolidaritása a mai sajtóban. A "közkereslet" felkeltése vidéken. Az új rezsim csálhatatlansága.

A "szabadság", melyet különbözőképpen lehet értelmezni, mi így határozzuk meg: A szabadság azt jelenti, hogy jogunk van azt tenni, amit a törvény megenged. A szónak ez az értelmezése a kellő időben szolgálatunkra lesz, minden szabadság ugyanis a mi kezünkben lesz, minthogy a törvények csak azt fogják eltörölni vagy kimondani, ami az előbb vázolt program értelmében kívánatos számunkra. A sajtóval a következő módon fogunk eljárni: Milyen szerepet játszik ma a sajtó? Arra szolgál, hogy felkeltse és lánggra lobbantsa azokat a szenvedélyeket, amelyek célunk eléréséhez szükségesek, vagy pedig önző pártcélokat szolgál. Gyakran sületlen, igazságtalan, hazug, és a közvélemény túlnyomó részének leghalványabb sejtelve sincs arról, milyen célokat szolgál a sajtó valójában. Mi meg fogjuk nyergelni és szorosan meg fogjuk zabolázni, s ugyanezt tesszük majd a nyomdaipar minden más termékével is, mert mi értelme volna

megszabadulnunk a sajtó támadásaitól, ha ugyanakkor továbbra is céltáblái maradunk röpiratoknak és könyveknek? A közvélemény nyomtatásban megjelenő termékei ma súlyos kiadásokat okoznak abból kifolyólag, hogy cenzúrázni kell őket, mi majd nagy hasznot hajtó jövedelmi forrássá tesszük őket a mi államunk számára: külön sajtóadóval fogjuk terhelni a nyomdatermékeket és óvadékpénz letétbe helyezését fogjuk követelni, mielőtt megengedjük bármely sajtóorgánum vagy nyomda létesítését. Ezeknek azután szavatolniuk kell, hogy kormányunkat semmiféle sajtótámadás nem fogja érni. Minden ellenünk irányuló támadási kísérletet - ha ilyesmire egyáltalán sor kerülhet még - irgalmatlanul súlyos pénzbüntetéssel fogunk sújtani. Ezek az intézkedések - sajtóadó és óvadékpénz letétbe helyezése, valamint ezek a letétek által biztosított pénzbüntetések - hatalmas jövedelmet hoznak majd a kormánynak. Igaz, a pártlapok esetleg nem sajnálják majd a pénzt annak érdekében, hogy mégis megjelentessék véleményüket, ezeket azonban el fogjuk hallgattatni ellenünk intézett második támadásuk után. Senki sem nyúlhat majd hozzá büntetlenül kormányunk csálhatatlanságának glóriájához. Bármely közlemény betiltásánál azt fogjuk felhozni ürügyül, hogy az ok nélkül izgatja a közvéleményt. Kérem, vegyék figyelembe, hogy azok között, akik támadásokat intéznek ellenünk, mi általunk létesített sajtószervek is lesznek, ezek azonban csakis olyan pontokat fognak támadni, amelyek módosítását előre elhatároztuk. Ellenőrzésünk nélkül egyetlen közlemény sem fog nyilvánosságra kerülni. Ezt különben már most is elérjük, amennyiben az összes híreket egynéhány kevés ügynökség kapja meg, melyeknek irodáiba ezek a hírek a világ minden részéből befutnak. Ezek a hírszolgálati irodák akkor már teljesen a mieink lesznek és csak azt fogják közzétenni, amit mi diktálunk nekik.

Ha már most annyira uraljuk a gójok gondolatvilágát, hogy szinte valamennyien azokon a színes szemüvegeken át nézik a világ eseményeit, amelyeket az orrukra teszünk - ha már most nincs egyetlen állam sem, ahol bármi is megakadályozna minket abban, hogy tudomást szerezzünk arról, amit a gój ostobaság államtitoknak nevez: milyen lesz akkor a mi helyzetünk, amikor majd elismert legfőbb urai leszünk a világnak az egész világ felett uralkodó királyunk személyében?..

Térjünk vissza a sajtó jövőjéhez. Mindenki, aki kiadó, könyvtáros, vagy nyomdász akar lenni, köteles lesz megszerezni a foglalkozása gyakorlására megállapított engedély-okiratot, amelyet bármely vétség esetén azonnal meg fogunk vonni tőle. Ilyen intézkedésekkel a gondolatot közvetítő eszköz a nevelés eszközévé válik majd kormányunk kezében, amely nem fogja többé megengedni, hogy a nemzet zömét a haladás áldásait illetően tévutakra vezessék és ábrándokba ringassák. Ki nem tudná közülünk, hogy ezek a képzelt áldások egyenes úton elvezetnek azokhoz az ostoba elképzelésekhez, melyek az emberek egymás közötti és a hatóságokkal való kapcsolataiban anarchista viszonyokat teremtenek, minthogy a haladás, vagy inkább a haladás gondolata bevezette mindenfajta emancipáció fogalmát, de elmulasztotta megállapítani annak határait... Minden úgynevezett liberális anarchista, ha nem is tettben, de mindenestre gondolatban. Mindegyikük a szabadság valamely árnyképét keresgeti és kivétel nélkül féktelenségbe esik, vagyis az ellentmondás anarchiájába csupán az ellentmondás kedvéért...

Most rátérünk az időszaki sajtóra. Ezt is, mint minden nyomtatványt, ívenként kiszabott sajtóadóval és óvadékpénzzel fogjuk terhelni, és harminc ívnél kisebb könyvekért kétszer annyit kell majd fizetni. Az ilyen könyveket röpiratoknak fogjuk tekinteni, egyrészt azért, hogy csökkentjük a magazinok számát, melyek a nyomtatott méreg legrosszabb formái, másrészt pedig azért, hogy ezzel az intézkedéssel olyan hosszadalmas művekre kényszerítsük az írókat, melyeknek kevés olvasójuk lesz, már csak azért is, mert költségesek lesznek. Ugyanakkor olcsó lesz és mohón fogják olvasni mindazt, amit mi magunk adunk majd ki azért, hogy számunkra kedvező irányba befolyásoljuk a szellemi fejlődést. Az adó korlátok közé fogja szorítani az irodalmi ambíciókat, a kilátásba helyezett büntetések pedig az írókat tőlünk függővé fogják tenni. És ha mégis akadna valaki, aki ellenünk akar írni, nem fog találni senkit, aki írásművét hajlandó kinyomtatni. Mielőtt ugyanis a kiadó vagy nyomda bármely művet elfogad nyomtatásban való megjelentetésre, ehhez engedélyt kell majd kérnie a hatóságoktól. Így előre fogunk tudni minden csalafintaságról, amely ellenünk készül, s ki fogjuk hűlni a méregfogát, amennyiben magunk foglalunk majd állást a szóbanforgó ügyben. Az irodalom és az újságírás a legfontosabb nevelési tényezők közé tartozik és kormányunk ezért meg fogja szerezni az újságok túlnyomó részének tulajdonjogát. Ez semlegesíteni

fogja a magánkézben lévő sajtó ártalmas befolyását és lehetővé teszi majd számunkra, hogy hatalmas befolyást gyakoroljunk a közvéleményre. Tíz-tíz általunk engedélyezett újságra harminc olyan esik majd, melyet mi magunk alapítottunk. Ezt azonban a nyilvánosságnak még csak sejtienie sem szabad. Az általunk kiadott lapok a legellentéteesebbek lesznek külső megjelenésben, irányzatban és nézetben, így bizalmat keltve bennünk és a mi oldalunkra állítva teljesen gyanútlan ellenfeleinket, akiket, miután ily módon a csapdánkba estek, ártalmatlanná fogunk tenni. Az első helyen hivatalos jellegű lapok fognak állni. Ezek mindig a mi érdekeinket fogják védeni és befolyásuk ezért viszonylag jelentéktelen lesz. A második helyen állnak majd a félhivatalos lapok, melyeknek az lesz a szerepük, hogy megnyerjék számunkra a lagymatagokat és közömbösöket.

A harmadik helyre tesszük majd látszólagos ellenvéleményünket, melynek legalább egy lapja olyan hangot fog megütni, mintha legélesebb ellenlábasunk lenne. Igazi, elvi ellenfeleink a sajátjuknak fogják tartani ezt a színlelt ellenzékét és fel fogják fedni előttünk kártyáikat. Újságaink képviselni fognak minden lehetséges árnyalatot-lesznek közöttük arisztokrata, köztársaságpárti, forradalmi, sőt még anarchista lapok is -, természetesen csak addig, amíg az alkotmány érvényben van... Visnu hindu istenséghez hasonlóan száz kezük lesz, s ezek mindegyike rajta tartja majd az ujját a közvélemény különböző irányzatainak egyikén, a mi kívánságunknak megfelelően. Mihelyt valamely irányzat érverése gyorsul, ezek a kezek a céljainknak megfelelő irányba fogják azt terelni, az izgatott beteg ugyanis elveszti minden ítélőképességét és könnyen befolyásolható. Azok a bolondok, akik azt hiszik majd, hogy saját táboruk lapjainak véleményét képviselik, a mi véleményünket fogják szajkózni, vagy bármely véleményt, amely kíváncsnak látszik számunkra. Abban a hiú hiszemben, hogy pártjuk irányvonalát követik, valójában azt a zászlót fogják követni, amelyet kitűzünk eléjük. Hogy újsághadunkat ebben a szellemben irányíthassuk, különösen nagy gondot kell fordítanunk ennek megszervezésére. "Központi sajtóhivatal" név alatt irodalmi gyűléseket fogunk rendezni, amelyeken ügynökeink feltűnés nélkül ki fogják adni az utasításokat és a nap jelszavát. Újságaink a dolgok megvitatásával és kétségbevonásával - de mindig a felszínen mozogva, a kérdések lényegét nem érintve - látszólag sortűzet adnak majd le a hivatalos lapokra csak azért, hogy alkalmat szolgáltatassanak nekünk részletesebb magyarázatokra, mint amilyenekre az első hivatalos közvéleményekben módunk volt, valahányszor ez - természetesen - előnyünkre van. Ezek az ellenünk irányuló támadások még egy másik célt is szolgálnak majd, nevezetesen azt, hogy meggyőzzék adattvalóinkat arról, hogy teljes a szólásszabadság, ezzel alkalmat adva ügynökeinknek annak bizonygatására, hogy a velünk szemben álló össze.s lap üres fecsegő, mert képtelen rendelkezéseinkkel szemben tárgyilagos ellenvetéseket tenni. Az ilyen szervezési módszerek, melyeket a nyilvánosság nem vehet észre, de amelyek teljesen biztosak, a legjobban biztosítják annak sikerét, hogy a nyilvánosság figyelmét és bizalmát megnyerjük kormányunk számára. Az ilyen módszerek lehetővé teszik majd számunkra, hogy - amint ez időről időre szükségesnek mutatkozik - politikai kérdésekkel kapcsolatban felizgassuk, vagy lecsillapítsuk a közvéleményt, hogy meggyőzzük vagy összezavarjuk azáltal, hogy hol az igazságot, hol a hazugságokat jelentetjük meg a sajtóban, tényeket vagy azok ellentmondásait, aszerint, jól vagy rosszul fogadják-e őket, mindig igen óvatosan kitapogatva a talajt, mielőtt rálépünk. . .

Biztos diadalt fogunk aratni ellenfeleink felett, mert azok nem fognak olyan újságokkal rendelkezni, amelyekben teljes egészében részletesen kifejthetik nézeteiket - a sajtóval való bánásmód előbb említett módszerei következtében. Még csak meg sem kell majd cáfolnunk őket, legfeljebb egészen felületesen. Az ilyen próbálövéseket, amelyeket szükség esetén sajtónk harmadik helyen álló lapjaiban adunk le, félhivatalos lapjainkban erélyesen meg fogjuk cáfolni. Már manapság is vannak ilyen jelenségek - hogy csak a francia sajtót vegyük -, melyek arra vallanak, hogy szabadkőműves összetartás érvényesül a következő jelszónak megfelelően: a sajtó valamennyi szervét összeköti a szakmai titoktartás; mint a régiek jóvendőmondói, egyikük sem fogja elárulni hírforrásainak titkát, hacsak határozatot nem hoznak annak közzétételére. Egy újságíró sem meri majd elárulni ezt a titkot, mert senki sem kap engedélyt irodalmi működés kifejtésére, ha nincs múltjában valami sebezhető pont... Ezeket a sebezhető pontokat azonnal lelepleznénk. Amíg ezekről csak kevesen tudnak, az újságíró tekintélye vonzást gyakorol az ország lakosságának többségére - a tömeg lelkesedéssel követi. Különösen számítunk a vidék támogatására. Vidéken kell

szítanunk azokat a reményeket és impulzusokat, melyek segítségével bármely pillanatban rátörhetünk a fővárosra, a fővárosokban pedig ugyanakkor úgy fogjuk beállítani, mintha ezek a megnyilvánulások a vidék népességének önálló reményei és törekvései lennének. Előidézőjük természetesen mindig egy és ugyanaz lesz: - mi. Szükségünk van arra, hogy addig, amíg el nem érjük hatalmunk teljét, a fővárosok szorongatva találják magukat a nemzet vidéki közvéleményétől, vagyis ügynökeink által létrehozott többségtől. Arra van szükségünk, hogy a fővárosok a lélektani pillanatban ne tudják megvitatni a befejezett tényeket annál az egyszerű oknál fogva, ha másért nem, hogy azokat a vidék túlnyomó részének közvéleménye már elfogadta.

Az új kormányzatnak abban az átmeneti időszakában, amely megelőzi teljes szuverenitásunkat, nem szabad megengednünk, hogy a sajtó bármilyen közéleti becstelenséget leleplezzen; az embereknek azt kell hinniük, hogy az új kormányzat annyira megelégedetté tett mindenkit, hogy még a bűncselekmények is megszűntek... A bűncselekményekről csak azok áldozatainak és véletlen tanúknak szabad tudniuk - senki másnak.

13. Jegyzőkönyv

A mindennapi kenyérért való küzdelem arra kényszeríti a gójokat, hogy befogják szájukat és alázasatos szolgálk legyének. Ügynökök, akiket sajtónknál alkalmazunk a gójok köreiből, utasításainkra mindent meg fognak tárgyalni, aminek közvetlenül, hivatalos formában történő közlése hátrányos lenne számunkra, közben pedig mi - szép nyugodtan az így támadt vita lármája közepette - meg fogjuk hozni és végre fogjuk hajtani azokat az intézkedéseket, amelyeket akarunk, s azután mint befejezett tényeket a nyilvánosság elé tárjuk. Senki sem merészeli majd az egyszer megtörtént döntés visszavonását követelni, annál kevésbé, mert azt az előző állapothoz képest javulásnak fogjuk beállítani... A sajtó pedig azonnal új kérdésekre fogja irányítani az emberek figyelmét (nem tanítottuk az embereket arra, hogy állandóan valami új után kíváncsiak legyenek?). Ezeknek az új kérdéseknek megtárgyalására rá fogják vetni magukat azok az ostoba fajankók, akik még most sem akarják megérteni, hogy leghalványabb fogalmuk sincs azokról a dolgokról, melyeknek megtárgyalására vállalkoznak. A politika kérdéseit senki más nem fogja fel ésszel, mint azok, akik már korszakokon át irányították a politikát: annak létrehozói. Mindebből láthatjuk, hogy amikor biztosítjuk magunknak a tömeg jóindulatát, ezzel csak gépezetünk működését könnyítjük meg, és észrevehetik azt is, hogy amikor a tömeg helyeslését látszunk keresni, ezt nem tettekre vonatkozólag tesszük, hanem szavakra vonatkozólag, amelyeket erről vagy arról a kérdéstről mondottunk. A nyilvánosság előtt folyton hangoztatjuk, hogy minden tettünkben az a remény és meggyőződés vezérel, hogy a közjót szolgáljuk. A politika kérdéseinek megvitatásában zavarólag hathatna az emberek beleszólása, ezért figyelmüket más irányba tereljük: előtérbe helyezzük az ipar kérdéseit, azt állítva, hogy ezeknél is politikai kérdésekkel van dolgunk. Ezen a téren hadd beszéljék ki a tüdejüket! A tömegek csak egy feltétellel egyeznek bele abba, hogy ne fejtsenek ki politikai tevékenységet, hogy kipihenjék magukat attól, amit politikai tevékenységnek tartanak (amely tevékenységre mi tanítottuk őket, hogy eszközül használhassuk őket a gój kormányok elleni harcban) - azzal a feltétellel, hogy új elfoglaltságot találjanak. Mi majd előírunk nekik valamit, ami úgy fest, mintha ugyancsak politika lenne. Hogy pedig a tömegek észre ne vegyék, hányadán vannak, ezenkívül szórakozásokkal, játékokkal, mulatságokkal, szenvedélyekkel, vidámparkokkal is eltereljük majd figyelmüket. A sajtón keresztül hamarosan kezdünk majd művészeti pályázatokat és mindenféle sportversenyeket javasolni: az ezek iránti érdeklődés végképp el fogja vonni az emberek figyelmét az olyan kérdésekről, amelyekben kénytelenek lennénk szembehelyezkedni. Amint a nép egyre inkább elszokik attól, hogy gondolkozzék és önálló véleményt alkosson, ugyanazt a hangot kezdi majd megütni, mint mi, mert csak mi fogunk neki új irányt mutatni a gondolkodásban - oly személyeken keresztül természetesen, akiről nem sejtik, hogy velünk tartanak. Mihelyt elismerték majd uralmunkat, a liberálisok, az utópisták, az álmodozók végképp eljátszották kisdjedjátékaikat. Addig is azonban még jó szolgálatokat tesznek nekünk. Ezért továbbra is le fogjuk kötni gondolataikat új és látszólag haladó fantasztikus elméletek mindenfajta hiú ötletével: mert addig csavarjuk el teljes sikerrel az ostoba gójok fejeit a haladásról szóló frázisokkal, amíg nincs közöttük egy sem, aki képes felfogni, hogy ez a szó az igazságtól való eltérést takar mindazon

esetekben, amikor nem anyagi törekvéstről van szó, mert igazság csak egy van, és ebben haladásnak nincs helye. Mint minden megtévesztő gondolat, a haladás is az igazság elhomályosítására szolgál, hogy azt ne ismerje senki, kivéve minket, Isten Kiválasztottait, az igazság őrzőit. Amikor majd valósággá válik királyságunk, szónokaink meg fogják magyarázni azokat a nagy kérdéseket, amelyek felforgatták az emberiséget, hogy végül is alá vessék jótékony uralmunknak. Ki fogja akkor valaha is gyanítani, hogy mindezeket a népeket színpadi figuraként tologattuk egy politikai tervnek megfelelően, amelyet senki még csak nem is sejtett az évszázadok folyamán?

14. Jegyzőkönyv

Amikor felállítjuk királyságunkat, nem lesz kíváncsi számunkra, hogy más vallás is legyen, mint a miénk az Egy Istenről, akivel sorsunk egybe van kötve annál a helyzetünknel fogva, amelyet mint a Kiválasztott Nép elfoglalunk, és akin keresztül ugyanez a sorsunk egyesül a világ sorsával. Ezért el kell söpörnünk az istenhit minden más formáját. Ha ennek következtében sokan ateistákká is válnak, ahogy ma látjuk őket, ez - átmeneti állapot lévén - nem ellenkezik majd céljainkkal, ellenkezőleg, figyelmeztetőül fog szolgálni azoknak a nemzedékeknek, amelyek hallgatják majd a tanításunkat Mózes vallásáról, amely a maga szilárd és tökéletesen kidolgozott rendszerével hatalmunk alá hajtotta a világ összes népét. Ezzel fogjuk kihangsúlyozni a vallásunkban rejlő misztikus igazságot, amelyen - mint mondani fogjuk - minden nevelő ereje alapul... Azután minden lehetséges alkalommal cikket fogunk közölni, amelyekben összehasonlítjuk a mi jótékony uralmunkat a múltbeli uralmakkal. A nyugalom áldásai - még ha azt a nyugalmat évszázadok megrázkódtatásai erőszakosan hozták is létre - csak még jobban ki fogják domborítani azokat ajótetteket, amelyekre rá fogunk mutatni. A gój kormányok által elkövetett hibákat a legélénkebb színekkel fogjuk ecsetelni. Ezeket a kormányokat annyira meg fogjuk utáltatni a népekkel, hogy szívesebben veszik majd a nyugalmat a szolgaság állapotában, mint azokat a magasztalt szabadságjogokat, amelyek meggyötörték az emberiséget és kikezdték magának az emberi létnek a forrásait is, amely forrásokat aljas kalandorok csőcseléke használt ki, akik nem tudják, mit cselekszenek... Addigra a kormányformák haszontalan megváltoztatásai, amelyekre rávettük a gójokat, amikor aláaknáztuk államszerkezeteiket, annyira kifárasztották majd a népeket, hogy inkább el fognak szenvedni bármit is mi alattunk, semhogy megkockáztassák, hogy újra el kelljen viselniük mindazokat a megrázkódtatásokat és nyomorúságokat, amelyeken keresztül mentek.

Ugyanakkor nem fogjuk elmulasztani kihangsúlyozni a gój kormányok történelmi hibáit, mely kormányok oly sok évszázadon átgyötörték az emberiséget, semmi megértést nem tanúsítván mindaz iránt, ami az emberiség igaziját szolgálja; ehelyett szociális áldások fantasztikus terveit kergették és nem vették észre soha, hogy ezek a tervek csak rontottak, de soha nem javítottak az általános viszonyokon, melyek alapjai az emberi életnek...

Elveink és módszereink legnagyobb erőssége abban fog rejleni, hogy ragyogó ellentétként állítjuk majd párhuzamba őket a halott, elpusztult régi társadalmi renddel. Filozófusaink meg fogják tárgyalni a gójok különböző vallásainak minden fogyatékoságát, de soha sehol nem fogja megvitatni a mi hitünket annak igazi szemszögéből nézve, mert azt teljes egészében nem fogja megtudni senki más, mint mi, akik soha nem fogjuk merni elárulni annak titkait. Haladó szelleműnek és felvilágosultnak ismert országokban szellemtelen, erkölcstelen és visszataszító irodalmat hívtunk életre. Ezt hatalomrajutásunk után egy ideig még támogatni fogjuk, hogy hatásos kontrasztot szolgáltatson azokhoz a beszédekhez, ahhoz a pártprogramhoz, melyeket a mi magasztos körünkől fognak terjeszteni... A mi bölcséink, akik előkészültek arra, hogy vezetői legyenek a gójoknak, beszédeket, tervezeteket, emlékiratokat, cikket fognak elkészíteni, melyek felhasználásával oly módon befolyásoljuk majd a gójok gondolkodását, hogy az általunk megszabott ismeretekre irányítsuk a figyelmet.

15. Jegyzőkönyv

Ha majd mindenütt ugyanarra a napra előkészített államcsínyek segítségével végérvényesen

felállítottuk királyságunkat, miután végképp nyilvánvalóvá lett minden fennálló kormányforma értéktelensége (s addig még nem kis idő fog elmúlni, talán egész évszázad is), feladatunknak fogjuk tekinteni, hogy gondoskodjunk arról, hogy ellenünk ne kerülhessen többé sor összeesküvésekre. E célból irgalmatlanul ki fogunk végeztetni mindenkit, aki fegyvert fog azért, hogy szembehelyezkedjék hatalomra jutásunkkal. Ugyancsak halállal fogjuk büntetni bármilyen új titkos társaságfélének az alapítását és szervezését. A már fennállókat ismerjük, ezek szolgálnak és szolgáltak minket, ezután azonban fel fogjuk oszlatni őket és tagjaikat Európától távol eső földrészekre fogjuk száműzni. Ugyanígy fogunk eljárni azokkal a nemzsidó szabadkőművesekkel is, akik túl sokat tudnak. Azokat közülük, akiket valamilyen okból megkímélünk, a száműzetéstől való állandó félelemben fogjuk tartani. Törvényt fogunk hozni, amely a titkos társaságok minden volt tagját Európából, uralmunk középpontjából való száműzetéssel fenyeget. Kormányunk döntései véglegesek, megfellebbezhetetlenek lesznek.

A gój társadalmakban, amelyekben elültettük és szilárdan megalapoztuk az egyenetlenség és ellenkezés szellemét, a rend csak irgalmatlan rendszabályok alkalmazásával állítható helyre, melyek kifejezésre juttatják az államhatalom ellenállhatatlan erejét: nem szabad tekintettel lenni az esetleg elbukó áldozatokra, ők a jövőbeli jóléért szenvednek. Ennek a jólétnek a megvalósítása kötelessége minden kormánynak, amely működését nemcsak előjogokkal, hanem kötelezettségek vállalásával is igazolja. Az uralom szilárdságának legfőbb biztosítója a hatalom nimbuszájának megerősítése, ilyen nimbusz pedig csak a hatalomnak oly tiszteletet parancsoló hajthatatlanságával teremthető meg, amely magán hordja a misztikus okokra-Isten akaratára-visszavezetendő sérthetlenségjelképeit. Ilyen volt még nem is olyan régen az orosz autokrácia, amely egyetlen komoly ellenfelünk volt a világon, nem számítva a pápaságot. Gondoljunk Sulla példájára, akinek a hajszálát sem görbítette a vérrel áztatott Olaszország, pedig azt a vért ő ontotta: Sullát a nép istenítette éppen a hatalma miatt, noha darabokra tépte a népet; félelmet nem ismerő visszatérése Olaszországba sérthetlenséggel övezte. A nép nem nyúl hozzá ahhoz, aki merészségével és lelkierejével hipnotizálja. Közben azonban, amíg hatalomra nem jutunk, ellenkező módon fogunk eljárni: a világ minden országában szabadkőműves páholyokat fogunk életre hívni és szaporítani; azokba be fogjuk vonni mindazokat, akik kimagasló szerepet visznek a közéletben vagy esetleg vihetnek, ugyanis ezek a páholyok lesznek legfőbb hírszerzési központjaink és ezeken keresztül fogjuk leginkább érvényesíteni befolyásunkat. Az összes páholyt központi igazgatóság alá fogjuk helyezni, amely a mi bölcséinkből fog összetevődni; erről kizárólag mi fogunk tudni, mindenki más előtt ismeretlen lesz. A páholyoknak meglesznek a maguk képviselői, akik arra szolgálnak majd, hogy palástolják a szabadkőművesség előbb említett igazgatóságát, és hogy kiadják a jelszavakat és utasításokat. Ezekben a páholyokban fogjuk megkötni azt a csomót, amely összeköti egymással az összes forradalmi és liberális elemet. Ezek valamennyi társadalmi rétegből kerülnek majd ki, így tudomásunk lesz a legtitkosabb politikai összeesküvésekről is, és azok irányítása már kitervezésük napjától kezdve a mi kezünkben lesz. A páholytagok között lesz a nemzetközi és nemzeti rendőrség úgyszólván minden ügynöke, az ő szolgálatuk ugyanis pótolhatatlan számunkra, amennyiben a rendőrség abban a 59 helyzetben van, hogy nemcsak a maga külön rendszabályait alkalmazhatja az ellenszegülőkkel szemben, hanem a mi tevékenységünket is palástolhatja és ürügyeket szolgáltathat elégedetlenségre, stb. Titkos társaságokba legkészségesebben szellemi foglalkozásúak, karrieristák, többnyire könnyelmű emberek lépnek be, általában olyanok, akiket nem lesz nehéz kezelnünk és felhasználnunk arra, hogy mozgásba hozzák annak a gépnek mechanizmusát, melyet mi eszeltünk ki. Ha megrázkódtatás éri a világot, ez azt fogja jelenteni, hogy fel kellett kavarnunk, hogy megbontsuk túl nagy összetartását. Ha azonban bárhol a világon összeesküvést szőnének, annak élén senki más nem fog állni, mint legmegbízhatóbb szolgáink egyike. Magától értetődik, hogy nekünk és senki másnak kell irányítanunk a szabadkőműves tevékenységet, mert mi tudjuk, merre vezetünk, mi ismerjük minden történés végső célját, míg a gójok semmit sem tudnak ezekről a dolgokról, még a cselekvés közvetlen hatását sem ismerik; rendszerint beérik azzal, hogy elképzeléseik megvalósításával pillanatnyilag kielégítsék önteltségüket, és észre sem veszik, hogy elgondolásaik soha sem vezethetők vissza saját kezdeményezésükre, hanem a mi sugalmazásaink eredménye... A gójok vagy kíváncsiságból lépnek be a páholyokba, vagy abban a reményben, hogy

azok segítségével nekik is jut valami a közös koncból, egyesek meg azért, hogy alkalmuk legyen megvalósíthatatlan és megalapozatlan álmodozásaikról nyilvánosság előtt beszélni; szomjaznak a siker és taps után, melyek osztogatásában rendkívül bőkezűek vagyunk. A sikert azért engedélyezzük nekik, hogy kihasználjuk a siker okozta önteltségüket. Ez ugyanis lassan hajlamossá teszi őket arra, hogy magukévá tegyék sugalmazásainkat, miközben nincsenek is tudatában azoknak és teljességgel meg vannak győződve arról, hogy gondolataik saját csálhatatlanságukból fakadnak s meg nem eshetik velük, hogy kölcsönvegyék másokéit... Önök el sem tudják képzelni, hogy önteltségükben a legbölcsebb gójok is akaratlan naivitásnak milyen állapotába hozhatók s ugyanakkor milyen könnyű elvenni a bátorságukat a legkisebb kudarcral is, legyen az akár csak a megszokott taps elmaradása, és szolgálai megalázkodásra késztetni őket új sikerek kilátásba helyezésével.. . Amennyire a mieink megvetik a külső sikert és csak azt nézik, hogy keresztülvihessék terveiket, annyira készek a gójok bármely tervet is feláldozni, csak hogy sikerük legyen. Ez a lelki sajátosságuk lényegesen megkönnyíti számunkra azt a feladatot, hogy céljainknak megfelelően irányítsuk őket. Látszatra tigrisek, lelkük azonban birkalélek, és fejük kong az ürességtől. Ráültettük őket annak a gondolatnak a vesszőparipájára, hogy az egyéniségnek fel kell olvadnia a kollektívizmus jelképes egységében. Soha nem volt és soha nem is lesz annyi eszük, hogy ez a vesszőparipa nyilvánvalóan ellenkezik a természet legfontosabb törvényeivel, hiszen a természet a világ teremtése óta egymástól különböző egyedeket hoz létre, mégpedig pontosan azért, hogy egyéniségeket alkosson... Ha sikerül a gójokat a bárgyú vakságnak ilyen magaslatára vinnünk, nem bizonyíték ez arra - méghozzá megdöbbentően világos bizonyíték -, mennyire fejletlen az ő értelmük a miénkhöz képest? Főleg ez az, ami szavatolja sikerünket. És mennyire előrelátók voltak a mi bölcséink a régi időkben, amikor azt mondták, hogyha az ember komoly célt akar elérni, nem szabad visszariadni semmiféle eszköztől és nem szabad megszámolni azokat, akiket a cél érdekében fel kell áldozni... Mi nem számoltuk a gój barmok ivadékainak áldozatait, persze a mieink közül is sokakat fel kellett áldoznunk, ennek árán azonban már most olyan helyzetet biztosítottunk a mieinknek a földön, amilyenről mégcsak nem is álmodhattak. Az, hogy aránylag kevés áldozatunk volt, megőrizte nemzetünket a megsemmisüléstől. A halál minden ember életének elkerülhetetlen vége. Jobb ezt a véget azok számára siettetni, akik akadályozzák művünket, mint saját magunk, a mű megalkotói számára. Oly módon végzünk a szabadkőművesekkel - ha arra szükség van -, hogy azt a hittestvéreken kívül senki mégcsak nem is gyaníthatja soha; még halálos ítéletünk áldozatai maguk sem; valamennyien úgy halnak meg, mintha halálukat normális betegség okozná... Ezt tudva, félelmükben még a hittestvérek sem mernek tiltakozni. Ilyen módszerekkel a szabadkőművességen belül gyökerestől kiittottunk minden ellenkezést rendelkezéseinkkel szemben. Miközben liberalizmust prédikálunk a gójoknak, a saját népünket és ügynökeinket feltétlen engedelmességre szorítjuk. Befolyásunkra a lehető legkisebb mértékre korlátozódott a gójok törvényeinek végrehajtása. A szabadelvű törvényt magyarázatokkal megfosztottuk a törvényt tekintélyétől. A legfontosabb és elvi jelentőségű ügyekben és kérdésekben a bírák úgy döntenek, ahogy mi előírjuk nekik, és úgy látják az ügyeket, amilyen megvilágításba mi azokat a gój közigazgatás számára helyezzük. Ezt olyan személyek segítségével érjük el, akik - természetesen - a mi eszközeink, bár látszatra semmi közünk hozzájuk, továbbá újságnyilatkozatok vagy egyéb eszközök segítségével. . . Még szenátorok és magasabb állású közigazgatási tisztviselők is elfogadják tanácsainkat. A gójok teljességgel baromi eszüknél fogva képtelenek hasznát venni az elemzésnek és megfigyelésnek, még kevésbé képesek hasznosítani a maguk számára annak előrelátását, hogy egy kérdés bizonyos elintézési módjának mi lehet a célja. Ez a különbség a gójok gondolkozási képessége és a mi gondolkozási képességünk között láthatóan fémjelzi azt a pozíciót, melyet mint a Kiválasztott Nép elfoglalunk, és magasabbrendű emberi mivoltunkat a gójok állati értelmével szemben. Szemük ugyan nyitva van, de nem látnak semmit maguk előtt és nem találnak fel semmit (legfeljebb talán anyagi dolgokat). Ebből világos, hogy a természet magajelölt ki minket arra, hogy vezessük és uraljuk a világot. Ha majd elkövetkezik nyílt uralmunk ideje, az az idő, amikor bemutathatjuk uralmunk áldásait, újjá fogunk alakítani minden törvényhozást. Valamennyi törvényünk rövid, világos, tartós lesz, mindenféle magyarázatok nélkül, úgyhogy mindenki tökéletesen meg fogja tudni érteni őket. A fő jellemvonás, amely végig fog vonulni rajtuk, az lesz, hogy engedelmességet

követelnek parancsainkkal szemben, s ezt az elvet grandiózus tökélyre fogjuk vinni. Akkor aztán meg fog szünni minden visszaélés, mivel mindenki - egészen a legalsóbb közegig - felelős lesz a legfőbb kormányhatalom képviselőjének. Az e legfőbb hatóságnak alárendeltek hatalmi visszaéléseit oly irgalmatlan büntetésekkel fogjuk sújtani, hogy nem akad majd senki, akinek kedve lenne túllépni hatáskörét. Szigorúan szemmel fogjuk tartani a közigazgatás tevékenységét, amelytől az államgépezet sima működése függ; ha ugyanis ebben hanyagság üti fel a fejét, ez mindenütt hanyagsághoz vezet; a törvényellenes eljárás vagy hatalommal való visszaélés egyetlen esetét sem fogjuk példás büntetés nélkül hagyni. Büntények eltitkolása, közigazgatási tisztviselők hivatali vétségeinek kölcsönös eltussolása - mindezek a bajok meg fognak szünni a szigorú büntetés legelső példái után. Hatalmunk nimbusza megköveteli, hogy legfőbb tekintélyének egyéni haszon kedvéért történő legkisebb csorbítását is megfelelő, azaz kegyetlen büntetésekkel toroljuk meg. Azok, akikre lesújt a büntetés - esetleg nagyobb büntetés, mint amilyet megérdemelnek -, katonáknak fognak számítani, akik elesnek a közigazgatás harcmezején az

államhatalom, elv és törvény kedvéért, melyek nem engedik meg, hogy az államkocsi gyeplőit tartók közül bárki is letérjen a közélet útjáról a maga privát mellékútjaira. Így például bíráink tudni fogják, hogy megsértik az igazságosság legfőbb elvét, valahányszor hajlamosak arra, hogy ostoba könyörületességet gyakoroljanak; a jogszolgáltatás arra való, hogy botlásokért kiszabott büntetésekkel példásan oktassa az embereket, nem pedig a bíró lelki tulajdonságainak kinyilvánítására... Ilyen tulajdonságok kimutatása helyénvaló lehet a magánéletben, de nem a közélet terén, mely nevelési alapja az emberi életnek. Bíráink 55 éves korukon túl nem fognak szolgálatot teljesíteni, először azért, mert öreg emberek makacsabban ragaszkodnak előítéletekhez és nehezebben tudják alávetni magukat új irányvonalaknak, másodszor pedig azért, mert ily módon biztosíthatjuk a bírói testület tagjainak rugalmas kicserélését, aminek következtében annál jobban meg fognak hajolni akarataink előtt: annak, aki meg akarja tartani állását, vakon kell majd engedelmeskednie, hogy kiérdemelje azt. Általában csakis olyanokat fogunk kiválasztani bírónak, akik pontosan tudják, hogy feladatuk abban áll, hogy büntessenek és alkalmazzák a törvényeket, nem pedig abban, hogy az állam nevelési tervének rovására a liberalizmus megnyilvánulásairól álmodjanak, amint sok gój manapság ezt képzeleti feladatának.. . A személyek kicserélésének ez a módszere arra is szolgál majd, hogy széttöbantsa a kollektív szolidaritást, és mindenkit hozzá fog kötni a kormány érdekeihez, mert sorsuk a kormánytól fog függeni. A fiatal bírónemzedéket arra a nézetre fogjuk nevelni, hogy megengedhetetlen bármiféle visszaélés, amely megzavarhatná az alattvalók között létesített rendet. Manapság a gójok bírái kíméletesek mindenféle büntény elbírálásánál, minthogy nincs helyes elképzelésük hivatásukról, mert a jelenlegi uralkodók a bírák kinevezésénél elmulasztják beléjük vésni a kötelezettségérzetet és nem teszik tudatossá bennük azt a feladatot, melyet el kell látniuk. Ahogy a vadállat útjukra küldi kölykeit, hogy zsákmány után járjanak, a gójok jóljövődolgozó állásokat juttatnak alattvalóiknak anélkül, hogy felvilágosítanák őket, milyen célra is létesítették azokat. Ezért döntenek romlásba kormányukat saját erőik, saját tisztviselőik tevékenységével. Hadd vonjunk le kormányunk számára még egy tanulságot az az eredményekből, amelyekre az ilyen cselekvés vezet. Ki fogjuk irtani a liberalizmust kormányunknak mindazokból a fontos stratégiai állásából, amelyekkel az államrendszerünk számára szükséges alárendelt tisztviselők kiképzése összefügg. Ilyen állásokat kizárólag olyanoknak fogunk juttatni, akiket kitanítottunk a közigazgatási szolgálatra. Arra a lehetséges ellenvetésre, hogy az öreg tisztviselők nyugdíjaztatása sokba fog kerülni az államkincstárnak, elsősorban az a válaszom, hogy majd juttatunk nekik valamilyen privát munkát ahelyett, amelyet elveszítene, másodszorban pedig meg kell jegyezmem, hogy a világ minden pénze a mi kezünkben fog összpontosulni, tehát nem a mi kormányunk az, amelynek tartania kell a költségektől. Abszolutizmusunk minden tekintetben vaskövetkezetes lesz, s ezért minden egyes rendeletünkben tiszteletben fogják tartani és feltétlenül végre fogják hajtani legfelsőbb akaratainkat; ez f gyelmen kívül fog hagyni minden zúgolódást, mindenfajta elégedetlenséget, és ezek bármilyen megnyilvánulását példás büntetésekkel el fogja fojtani. El fogjuk törölni a fellebbezési jogot. Ezzel kizárólag mi fogunk rendelkezni - vagyis azok, akik uralkodnak -, mert nem szabad megengednünk, hogy a nép arra a gondolatra jusson, hogy általunk kinevezett bírák helytelen döntést is hozhatnak. Ha pedig mégis előfordul ilyesmi, mi

magunk fogjuk hatálytalanítani a döntést, egyúttal pedig olyan példás büntetést fogunk mérni a bíróra, amiért nem értette meg kötelességét és kinevezésének célját, hogy ez elejét fogja venni az ilyen esetek megismétlődésének... Ismétlem, mindig tudatában kell lennünk annak, hogy ismernünk kell tisztviselőink minden lépését; szorosan szemmel kell tartanunk őket, hogy a nép meg legyen elégedve velünk, ugyanis joga van jó kormánytól jó tisztviselőket elvárni. Uralkodónk részéről kormányunk patriarkális atyai gyámságnak fog látszani. Saját nemzetünk és alattvalóink atyát fognak látni benne, aki törődik minden szükségletükkel, minden lépésükkel, az alattvalók egymás közötti kapcsolataival éppúgy, mint az uralkodóhoz való kapcsolataival. Annyira el fogja töltetni őket az a gondolat, hogy semmiképp sem nélkülözhetik gondoskodását és irányítását, ha békében és nyugalomban akarnak élni, hogy istenítéssel határos hódolattal el fogják ismerni uralkodónk önkényuralmát, különösen ha arra a meggyőződésre jutnak, hogy tisztviselőink nem saját kényük kedvük szerint járnak el, hanem vakon végrehajtják az ő parancsait. Örülni fognak, hogy mindent elrendeztünk életükben, ahogy bölcs szülők teszik, akik kötelességtudatra és engedelmisségre akarják nevelni gyermekeiket. Politikánk titkai tekintetében ugyanis a világ népei mindig csak kiskorú gyerekek voltak, akárcsak kormányaik. Amint látják, jogra és kötelességre alapítom kényuralmunkat; a kötelességteljesítés kikényszerítésének joga egyenesen kötelezettsége az olyan kormánynak, amely alattvalóinak atyja. Megadatott neki az erősebb joga, hogy azt arra használja fel, hogy az emberiséget a természet által meghatározott rend, azaz az alárendeltség felé vezesse. A világon minden valamilyen alárendeltségi állapotban van, ha nem az embereknek van alárendelve, akkor körülményeknek vagy saját belső mivoltának, mindenesetben annak, ami erősebb. És így a jó érdekében mi leszünk ez az erősebb valami. Habozás nélkül fel kell áldoznunk egyéneket, akik rést ütnek a fennálló rendben, a rossz példás megbüntetésében ugyanis nagy nevelési feladat rejlik. Amikor Izrael királya a fejére teszi az Európa által felkínált koronát, a világ pátriárkája lesz. Azoknak a száma azonban, akiket szükségszerűen fel kell majd áldoznia, sohasem fogja elérni azoknak az áldozatoknak a számát, akiket a századok folyamán a gój kormányok nagyzási mániája, egymás közötti vetélkedése követelt. A mi királyunk állandó érintkezésben lesz az emberekkel, a szónoki emelvényről beszédeket fog intézni hozzájuk, amelyeknek híre még ugyanabban az órában el fog terjedni az egész világon.

16. Jegyzőkönyv

Hogy hatálytalanítsuk a kollektív erőket a miénk kivételével, el fogjuk erőltetni a kollektívizmus első fokozatát - az egyetemeket azáltal, hogy új irányvonalakat szabunk meg számukra. Pontosan kidolgozott titkos munkatervvel fogjuk előkészíteni feladatukra az egyetemek tisztviselőit és tanárait, melyektől egy jottányit sem térhetnek majd el büntetlenül. Különös elővigyázatossággal fogjuk kinevezni őket és állásuk olyan természetű lesz, hogy teljesen a mi kormányunktól függjenek. Ki fogjuk zárni a tantervből az államjogot és minden egyebet, ami a politikával függ össze. Ezekből a tárgyakból csupán néhány tucatnyi személy fog oktatásban részesülni, akiket kiváló képességeikre való tekintettel a beavatottak közül fogunk kiválasztani. Az egyetemeknek nem szabad majd többé pulyákat világgá eresztetniük előadótermeikből, akik úgy kotyvasztanak alkotmányterveket, mint valami komédiát vagy tragédiát, eltemetkezve a politikai kérdésekben, melyekhez már apáik sem értettek. Ha az emberek tág körének helytelenül irányított politikai ismeretei vannak, ez utópista álmodozókat és rossz alattvalókat eredményez, ahogy önök maguk is láthatják a gójok példáján, akiket mind ilyen irányban neveltek. Fel kell vennünk oktatásunkba mindazokat az alapelveket, amelyek oly ragyogóan tönkretették államrendjüket. Mihelyt azonban hatalomra kerültünk, mindenféle zavaró tantárgyat el fogunk távolítani a tantervből és az ifjúságot az államhatalom engedelmes gyermekeivé fogjuk tenni, akik mint a béke és nyugalom támaszát és reményét, szeretik azt, aki uralkodik. A klasszicizmust-mint általában a régi történelem tanulmányozásának minden formáját, ahol is több a rossz, mint a jó példa - a jövő programjának tanulmányozásával fogjuk helyettesíteni. Ki fogjuk rádiózni az emberek emlékezetéből az elmúlt századok mindama tényeit, melyek nem kíváncsok számunkra, és csak azokat fogjuk meghagyni, amelyek a gój kormányok hibáit mutatják be. Tanterveink előterében ilyen és hasonló nevelőhatású kérdések tanulmányozása fog állni: a gyakorlati élettel kapcsolatos

ügyek; a társadalmi rendből adódó kötelességek; a népek egymás közötti kapcsolata; a rossz és önző példák kerülése, melyek ragályként terjesztik a rosszat. Ezt a programot külön terv szerint fogjuk összeállítani a különböző hivatás- és szakmabeliek számára, semmiképp sem fogjuk egykaptafára hűlni az oktatást. A kérdés ilyen kezelése különösen fontos. Minden társadalmi rétegnek szigorúan körülhatárolt oktatást kell kapnia az életben való rendeltetésének és munkájának megfelelően. A rendkívüli tehetséggel megáldottak mindig értették és ezentúl is fognak érteni ahhoz, hogy magasabb társadalmi rétegbe küzdjék fel magukat, de a legnagyobb örütség ilyen ritka, alkalmoszerű tehetségek kedvéért tehetségtelen embereket is nem nekik való pozícióba engedni, ahol ilyen módon csak meg fosztják állásaiktól azokat, akiknek születésüknél vagy foglalkozásuknál fogva ott van a helyük. Önök maguk is tudják, hogy mire vezetett ez a gójoknál, akik megengedték ezt a kiáltó abszurditást. Ahhoz, hogy az alattvalók mélyen a szívükbe és gondolataikba zárják azt, aki uralkodik, szükség van arra, hogy uralkodásának ideje alatt az iskolákban és a vásártereken az egész nemzetet kioktassák jelentőségéről, tetteiről és valamennyijótékony kezdeményezéséről. Meg fogunk szüntetni minden tanszabadságot. Mindenkorú tanulóknak joguk lesz szüleikkel együtt összegyűlni a nevelőintézetekben, mint valamely klubban. Ezeken a leginkább ünnepnapokon tartandó gyűléseken a tanítók látszólag szabad előadásokat fognak tartani az emberi kapcsolatok kérdéseiről, ajó példákból levonandó szabályokról, az ösztönszerű viszonyokból adódó korlátozásokról, végül pedig a világnak még ki nem nyilatkoztatott, új elméletek filozófiájáról. Ezeket az elméleteket vallási dogma szintjére fogjuk emelni mintegy átmenetképpen saját hitünk felé. Hogy teljessé tegyem jelen- és jövőbeli cselekvési tervünkről szóló fejtegetéseimet, ismertetni fogom önök előtt ezeknek az elméleteknek alapelveit. Sok évszázadnyi tapasztalatból tudjuk, hogy az emberek eszmék szerint élnek és azoktól vezéreltetik magukat, s hogy ezeket az eszméket leginkább nevelés útján teszik magukévá, mely egyformán eredményesen, bár természetesen különböző módszerekkel, mindenféle korban lévő emberre alkalmazható, ezért el fogjuk fojtani és saját használatunkra lefoglalni az önálló gondolkodás utolsó szikráját is, miután eddig már amúgy is saját szempontunkból hasznos tárgyakra és eszmékre irányítottuk az emberek gondolkodását. A gondolkodási készség megfékezésének rendszere már érvényesül az úgynevezett szemléltető leckékkel történő tanításban. Ennek az a célja, hogy tunya, engedelmes barmokat csináljon a gójokból, akik csak akkor alkothatnak maguknak fogalmat valamiről, ha azt ábra formájában bemutatják nekik... Franciaországban egyik legjobb ügynökünk, Bourgeois, már nyilvánosságra is hozott szemléltető leckékre alapozott új tantervet.

17. Jegyzőkönyv

Az ügyvédi foglalkozás hideg, kegyetlen, konok embereket produkál, akiknek nincsenek elveik s akik mindenütt személytelen, merőn legális álláspontot foglalnak el. Régi szokásuknak megfelelően minden ügynél azt nézik, mit ér a védelem szempontjából, és nem azt, mennyiben szolgálja a közjót. Rendszerint semmiféle ügyben nem utasítják vissza a védelem elvállalását, mindenáron felmentő ítéletet igyekeznek elérni, evégett felhasználva a jogtudomány legjelentéktelenebb szörszálhasogatásait is, s ezáltal demoralizálják az igazságszolgáltatást. Ezért szűk határok közé fogjuk szorítani ezt a foglalkozást, a végrehajtó közszoigálat területére korlátozva az ügyvédi tevékenységet. Mint a bírának, az ügyvédeknek sem lesz joguk személyesen érintkezni a peres felekkel; csupán a bíróság részéről fognak nekik ügyeket kiutalni, ezeket pedig jelentések és ügyiratok alapján fogják tanulmányozni. Ügyfelek védelmét azok bírósági kihallgatása után fogják ellátni a felmerült tényeknek megfelelően. Honoráriumot kapnak majd tekintet nélkül arra, milyen eredménnyel látják el a védelmet. Ilyenképpen törvénykezési ügyek egyszerű előadói lesznek az igazság szolgálatában és ellensúlyként az ügyésszel szemben, aki a felperes álláspontjának előadója lesz. Ez le fogja rövidíteni a bírósági tárgyalásokat. Ily módon tisztességes, elfogulatlan védelmet fogunk megteremteni, amelyet nem személyi érdek, hanem meggyőződés vezérel. Ez melleleg véget fog vetni annak a jelenleg dívó korrupit gyakorlatnak is, hogy az ügyvédek egymás közti megegyezés alapján csak azt a peres felet engedik nyerni, aki többet fizet...

Régtől fogva azon vagyunk, hogy lerontsuk a gój papság tekintélyét s így meghiúsítsuk földi küldetését, amely ezekben a napokban még nagy akadályt jelenthet számunkra. A nemzsidó

papságnak a világ népeire gyakorolt befolyása napról-napra csökken. Mindenütt kihirdették a lelküismeret szabadságát, úgyhogy mostmár csak évek választanak el bennünket a keresztény vallás teljes összeomlásának pillanatától. Ami a többi vallást illeti, azokkal még könnyebb dolgunk lesz, de korai volna erről most beszélni. A papi uralmat és a papokat olyan szűk korlátok közé fogjuk szorítani, hogy befolyásuk olyan arányban csökkenjen, ahogy azelőtt növekedett. Ha majd elérkezik a pápai udvar végleges elpusztításának ideje, egy láthatatlan kéz ujja a Vatikán felé fogja irányítani a nemzeteket. Ha azonban a nemzetek rávetik magukat, mi majd a pápa védelmezőinek képében lépünk fel, mintha elejét akarnánk venni a vérontásnak. Ezzel az ürüggyel be fogunk nyomulni a pápai udvar legbelsejébe és nem fogjuk elhagyni mindaddig, amíg teljesen meg nem törtük a pápaság hatalmát. A zsidók királya lesz a világ igazi pápája, egy nemzetközi egyház pátriárkája. Abban a közbeeső időben azonban, amikor a fiatalságot még a hagyományos vallásokban neveljük, mielőtt majd saját hitünkre tanítjuk, nem fogunk nyíltan hozzányúlni az egyházakhoz, hanem azzal fogunk harcolni ellenük, hogy bíráljuk őket azzal a céllal, hogy hitszakadást idézzünk elő... Mostani sajtónk általában továbbra is ki fogja pellengérezni a gójok államvezetését, vallásait, tehetetlenségét, mindig erősen rosszindulatú szavakat használva, hogy minden módon csökkentse tekintélyüket úgy, ahogy ehhez csak a mi tehetséges törzsünk lángelméjéért... Királyságunk Visnu istenség apológiája lesz, aki annak megszemélyesítése - száz kezünkben tartjuk majd a társadalmi élet gépezetének rugóit, mindegyikben egyet. Tudomásunk lesz mindenről hivatalos rendőrség segítségével nélkül is; ez különben azzal a hatáskörrel, amellyel a gójok használatára felruháztuk, csak akadályozza a kormányokat tisztánlátásukban. Tervünk értelmében az államnak teendő önkéntes szolgálat elvéből kifolyólag kötelességének fogja érezni alattvalóinknak egyharmada, hogy meggyelés alatt tartsa a többieket. Akkor majd nem lesz szégyen kémnek és besúgónak lenni, hanem érdem. Az alaptalan feljelentéseket mindamellet kegyetlenül meg fogjuk büntetni, hogy ne harapódzanak el a visszaélések ezzel a joggal. Ügynökeinket egyaránt fogjuk kiválasztani a magasabb és az alsóbb társadalmi rétegekből, a tisztviselők közül, akik szórakozással töltötték idejüket, a szerkesztők, nyomdatulajdonosok, és kiadók, könyvkereskedők, alkalmazottak és kereskedők, munkások, kocsisok, lakájok, stb. közül. Mivel az ezekből összetevődő testületnek nem lesznek jogai és az nem lesz felhatalmazva arra, hogy saját felelősségére járjon el, tehát minden hatalom nélküli rendőrség lesz, csak tanúsítani és jelenteni fog: jelentéseinek és letartóztatásainak helybenhagyása a rendőrségi ügyek ellenőrzésével megbízott felelős személyek csoportjától fog függni, míg a tényleges letartóztatásokat a csendőrség és a városi rendőrség hajtja majd végre. Azokat, akik nem tesznek feljelentést arról, amit politikai ügyekkel kapcsolatban láttak vagy hallottak, szintén vád alá fogjuk helyezni és eltitkolás címén felelősségre vonni, ha beigazolódik bűnösségük ebben a bűncselekményben.

Ahogy manapság testvéreink kötelesek saját kockázatukra feljelenteni a kahalnak a hitehagyókat, még ha azok saját családtagjaik is, vagy olyanokat, akikről megfigyelték, hogy elkövettek valamit, ami ellenkezik a kahal-lal, ugyanúgy az egész világra kiterjedő királyságunkban is valamennyi alattvalónkr2ak eleget kell majd tennie annak a kötelességének, hogy ilyen irányban szolgálja az államot. Ez a feljelentő szervezet ki fog irtani minden hatalmi visszaélést, erőszakoskodást, megvesztegetést, egyszóval mindazt, amit tanácsadóink útján, az ember emberfeletti jogairól szóló elméleteink segítségével beleplántáltunk a gójok szokásaiba. Másképp hogyan is szaporíthattuk volna el annyira ezeket a bajokat, amelyek zűrzavart okoztak közigazgatásuk kellős közepén?.. Az ezt előidéző módszerek között a legfontosabbak közé tartozik, hogy a megfelelő közegeket olyan helyre állítjuk, ahol alkalmuk van bomlasztó tevékenységük során kifejteni és érvényesíteni rossz hajlamaikat, mint amilyenek: makacs önhittség, a hatalom felelőtlen gyakorlása, elsősorban és mindenek felett pedig a megvesztegethetőség.

18. Jegyzőkönyv

Titkos védelmi rendszabályok. Összeesküvések belülről történő megfigyelése. Nyílt titkos védelem - a hatalom pusztulása. A zsidók királyának titkos védelme. A hatalom misztikus tekintélye. Letartóztatás az első gyanú esetén.

Ha szükségessé válik számunkra, hogy megszigorítsuk a titkos védelmi rendszabályokat (a legvégzetesebb méreg az államhatalom tekintélye számára), színleges zűrzavarokat fogunk előidézni vagy gondoskodni fogunk arról, hogy sor kerüljön az elégedetlenségnek valamilyen megnyilvánulására, melynek jó szónokok fognak kifejezést adni. E szónokok köré fognak gyűlni mindazok, akik rokonszenveznek kijelentéseikkel. Ezt ürügyül fogjuk felhasználni házkutatásokra és felügyelet gyakorlására a gój rendőrség kötelékeiben elhelyezett ügynökeink segítségével... Mivel a legtöbb összeesküvő kalandvágyból és a dicsekvés kedvéért cselekszik, nem fogunk hozzájuk nyúlni, amíg nem ragadtatják magukat valamilyen szembeszökő tetre; addig csupán megfigyelőket fogunk elhelyezni közöttük. . . Nem szabad elfelejteni, hogy az államhatalom rovására megy, ha gyakran fedez fel saját maga ellen irányuló összeesküvéseket: ez ugyanis arra enged következtetni, hogy a kormány tudatában van saját gyengeségének, vagy - ami még rosszabb - igazságtalanságának. Önök tudják, hogy a gój királyok tekintélyét azzal romboltuk le, hogy gyakran hajtattunk végre ellenük merényleteket ügynökeinkkel, nyájunk vak birkáival, akik néhány szabadelvű szólammal könnyen rábírhatók büntettek elkövetésére, hacsak politikai színezetet adunk ezeknek a büntetteknek. Kényszerítettük az uralkodókat, hogy beismerjék gyengeségüket azzal, hogy nyílt védelmi rendszabályokat jelentenek be, és így semmivé fogjuk tenni az államhatalomhoz fűzött várakozásokat. A mi uralkodóinkat csak egészen jelentéktelen őrség fogja titokban őrizni, mert még a gondolatát sem fogjuk megengedni annak, hogy olyan zendülés támadhatna ellene, amellyel nem birkózhatna meg és amely elől kénytelen lenne elrejtőzni.

Ha megengednénk ezt a gondolatot, ahogy a gójok tették és teszik, akkor e tényből kifolyólag halálos ítéletet írnánk alá, ha nem is az uralkodónkét, de mindenesetre a dinasztiajáét, mégpedig nem távoli időpontra. Szigorúan meg fogjuk őrizni azt a látszatot, hogy uralkodónk kizárólag a nemzet javára használja hatalmát és semmiképpen sem dinasztikus célokra. Ezt a becsületes magatartást látva, az alattvalók tisztelétben fogják tartani és védelmezni fogják annak elismerésével, hogy vele áll vagy bukik az állam minden polgárának jóléte, mert tőle függ minden rend a nép mindennapi életében...

A királynak nyílt hatalmi eszközökkel történő megvédése gyengeségre utal hatalmának megszervezésében. Ha uralkodónk a nép között mutatkozik, mindig látszólag kíváncsi férfiak és nők tömege fogja körülvenni, akik mintegy véletlenül az első sorokat foglalják el körülötte és - mintha a rend kedvéért történne - vissza fogják tartani a többieket. Ez a többiekre is példaként fog hatni, hogy ne tülekedjenek. Ha kérvényező jelenik meg a tömegben, az első sorokban állóknak át kell venniük a kérvényt és azt a kérvényező szeme láttára át kell adniuk az uralkodónak, hogy mindenki láthassa, hogy az eljut rendeltetési helyére és következésképpen a király maga bírálja el. A hatalom nimbuszának fenntartása megköveteli, hogy a nép meggyőződésből így beszélhessen: "Bezzeg csak tudna róla a király!", vagy "Majd megtudja a király!" Nyílt védelmi rendszabályok bevezetésével elvész a hatalom misztikus tekintélye: márpedig, ha helyt adunk bizonyos merészség érvényesülésének - mindenki azt hiszi, hogy nagy fokban rendelkezik ezzel a tulajdonsággal -, a forradalmárok tudatára ébrednek erejüknek és ha kedvező az alkalom, lesik a pillanatot, hogy merényletet kövessenek el az uralmon lévők ellen. . . A gójoknak ugyan mást prédikáltunk, de éppen ez tette lehetővé számunkra, hogy megfigyeljük azokat a következményeket, amelyekkel náluk a nyílt biztonsági rendszabályok jártak... A mi uralmunk alatt a bűnözőket már az első többé-kevésbé jól megalapozott gyanú esetén fogják letartóztatni; nem engedhetjük meg; hogy esetleges tévedéstől való félelemből szökésre legyen alkalmuk olyan személyeknek, akik valamilyen politikai vétség vagy büntett elkövetésének gyanújában állnak; az ilyen ügyekben ugyanis a szó szoros értelmében irgalmatlanok leszünk. Ha közönséges bűnügyekben éppenséggel megengedhető is a tett indítókainak figyelembevétele, nincs semmi mentség olyanok számára, akik beleártják magukat olyan dolgokba, melyekhez a kormányon kívül nem érthet senki. És még a kormányok sem értenek mindig az igazi politikához.

19. Jegyzőkönyv

Politikai téren ugyan nem fogunk megengedni semmiféle önálló kontárkodást, de bátorítani fogjuk mindenféle jelentések és előterjesztések benyújtását, amelyek azt javasolják, hogy a kormány

vizsgáljon meg tervezeteket, amelyek a nép helyzetének megjavítását célozzák; ez fel fogja tární előttünk alattvalóink bajait és kíváncsiságait, amelyeknek vagy eleget fogunk tenni, vagy bölcs megcáfolásunkkal be fogjuk bizonyítani a rövidlátását annak, aki helytelenül ítél. A zendülésre való uszítás semmi egyéb, mint amikor az öleb megugatja az elefántot. Olyan kormány szemszögéből nézve, amely jól meg van szervezve - nem ami a rendőrséget, hanem ami a közvéleményt illeti -, az öleb csak azért ugat az elefántra, mert nem ismeri annak erejét és jelentőségét. Elegendő szemléltető példával megmutatni kettőjük viszonylagos jelentőségét, s az ölebek máris abba fognak hagyni az ugatást és farkukat fogják csóválni, mielőtt meglátnak egy elefántot. Hogy a politikai bűncselekmények elkövetőit ne tiszteljék többé hősként, tolvajokkal, gyilkosokkal és mindenféle más visszatartó és piszkos büntettek elkövetőivel együtt fogjuk őket a vádlottak padjára ültetni. A közvélemény akkor kapcsolatba fogja hozni a bűncselekményeknek ezt a csoportját azzal a megvetéssel, amellyel a közönséges bűncselekményeket ítéli el, s ezt éppúgy meg fogja bélyegezni. Minden tőlünk telhetőt megtettünk - és remélem sikerrel - annak érdekében, hogy visszatartsuk a gójokat attól, hogy ilyen eszközökkel küzdjenek a zendülők ellen. Ez volt az oka annak, hogy a sajtóban és beszédekben, valamint ügyesen összeállított iskolai történelemkönyvekben dicsőítettük azt a mártíromságot, melyet a forradalmárok állítólag magukra vállaltak a közjó gondolatáért. A kérdés ilyen beállításával megsokszoroztuk a szabadelvűek számát és gójok ezreit hoztuk birkanyájunk soraiba.

20. Jegyzőkönyv

Ma a pénzügyi programmal fogunk foglalkozni, melyet beszámolóm végére hagytam, mert ez terveink legnehezebb és döntő része, mintegy megkoronázása azoknak. Mielőtt rátérek a részletekre, emlékeztetükbe idézem, hogy már céloztam erre a kérdésre, mikor azt mondtam, hogy minden, amit teszünk, lényegileg a pénzen fordul meg. Ha majd uralomra kerülünk, autokrata kormányunk önfenntartási okokból el fogja kerülni, hogy a néptömegeket érzékenyen megterhelje adókkal, arra való tekintettel, hogy a nép atyjának és oltalmazójának szerepét játssza. Mivel azonban az államszervezet fenntartása sokba kerül, mégiscsak elő kell teremteni az ehhez szükséges pénzeket. Kormányunk ezért különleges óvatossággal fogja kidolgozni az igazságos adózási módszert. Kormányunk abból a feltevésből fog kiindulni, hogy az államban minden a királyé (ami könnyen megvalósítható). Törvényben biztosított joga lesz bármilyen pénzösszeget bevonni, hogy szabályozza a pénzforgalmat az államban. Ebből következik, hogy a szükséges adópénzek legjobban progresszív vagyoadóval teremthetők elő. Ennek megfelelően a vagyon bizonyos százalékarányát fogják adóként fizetni, ami senkit sem fog szorongatott helyzetbe hozni vagy tönkretenni. A gazdagoknak tudatában kell lenniük annak, hogy kötelességük feleslegük egy részét az állam rendelkezésére bocsátani, mivel az állam szavatolja vagyonuk többi részének biztonságos birtoklását és a tisztességes nyereséghez való jogot; hangsúlyozom, tisztességes nyereségről beszélek, a vagyon feletti ellenőrzés ugyanis véget fog vetni a törvényesség látszatával folyó rablásnak. Ennek a szociális reformnak felülről kell jönnie, mert az idő megérett rá - az a rend és nyugalom elengedhetetlen záloga. A szegényekre kivetett adó magában rejtje a forradalom csíráját és kárára van az államnak, amely így semmiségek után fut és közben lemarad a kövér falatokról. Ettől teljesen eltekintve is a tőkések megadóztatása csökkenti a magánkezekben lévő vagyon növekedését, amelyekben ma azért összpontosítjuk a vagyont, hogy azzal ellensúlyozzuk a gój kormányok erejét - államvagyonukat. A tőkével százalékos arányban növekedő adó sokkal nagyobb jövedelmet fog hozni, mint a jelenlegi fej- vagy vagyoadó, amely most csak azért hasznos számunkra, mert zavart és elégedetlenséget okoz a gójok között. Az az erő, amelyre a mi királyunk támaszkodni fog, a béke egyensúlyában és szavatolásában rejlik, s ennek érdekében a tőkéseknek le kell adniuk jövedelmük egy részét az államgépezet zavartalan működésének biztosítására. Az állami szükségleteket azoknak kell fedezniük, akik nem érzik a terhet s akiknek van elég, amiből el lehet venni. Az ilyen intézkedések arra vezetnek majd, hogy vége szakad a szegény ember gyűlöletének a gazdaggal szemben; azt az állam szükséges pénzügyi támaszának, a béke és jólét fenntartójának fogja tekinteni, mert látni fogja, hogy az ezek megvalósításához szükséges pénzt a gazdagok fizetik. Nehogy a művelt osztályok adófizetői túlságosan aggódjanak az új adók miatt, teljes számadást

fognak kapni adópénzeik rendeltetéséről, kivéve azokat az összegeket, amelyek az uralkodó és a közigazgatás szükségleteinek fedezésére szolgálnak. Az uralkodónak nem lesz külön magánvagyon, hiszen az államban minden az ő családi öröksége; ha nem így lenne, az egyik ellentmondana a másiknak: az a tény, hogy magántulajdonnal rendelkezik, kizárná a köztulajdonhoz való jogát. Az uralkodó rokonainak - kivéve örököseit, akiket az állam fog eltartani - állami tisztségeket kell viselniük vagy dolgozniuk kell ahhoz, hogy joguk legyen vagyonra; a királyi vér kiváltságának nem szabad ürügyül szolgálnia az állampénzek elherdálására. Minden vásárlás, pénzáttétel és örökség után progresszív illetéket kell majd fizetni, s erről a nevek feltüntetésével pontos nyilvántartást fognak vezetni. Mindenki, aki valamely vagyontárgyat - akár pénzt, akár másvalamit - másra ruház át ennek az adónak lerovása nélkül, köteles lesz az adó után kamatot fizetni az illető összeg átruházásának pillanatától addig az időpontig, amikor felfedezik, hogy elmulasztotta bejelenteni az ügyletet. A vagyonátruházásokról kiállított okmányokat a régi és az új tulajdonos családi és utónevének valamint állandó lakhelyének feltüntetésével hetenként be kell majd mutatni a helybeli adóhivatalban. Ez a bejelentés csak bizonyos meghatározott összegtől felfelé lesz kötelező, amely meghaladja a szükségleti cikkek vételének és eladásának normális kiadásait; az ilyenek után csupán bizonyos százalékarányban megállapított illetéket kell fizetni. Számítsák csak ki, hogy az ilyen adók hozama hányszorosan fogja meghaladni a gój államok jövedelmét!

Az államkincstárnak bizonyos tartalékalappal kell majd rendelkeznie, és mindazt, ami ezen felül befolyik, újra forgalomba kell hozni. Ezekkel a tartalékalapot meghaladó összegekkel közmunkákat fogunk végeztetni. Az ilyen, állami pénzekkel teremtett munkaalkalmak szorosan össze fogják kapcsolni a munkásosztályt az állam érdekeivel és a kormánnyal. Ugyanezekből a pénzekből bizonyos részt találmányok és különleges munkateljesítmények jutalmazására is félre fogunk tenni. A pontosan meghatározott és nagyvonalúan kiszámított összegeken kívül egyetlen fillért sem lenne szabad visszatartani az állampénztárban, mert a pénz arra való, hogy forgalomban legyen, és minden stagnálás a pénz körforgásában zavarólag hat az államgépezet működésére, amely számára a pénz az olaj. Az olajadagolás megakadása megállíthatja a gépezet működését. A forgalomban lévő pénz egy részének kamatozó értékpapírokkal való helyettesítése pontosan ilyen stagnálást idézett elő. Ennek a körülménynek következményei már eléggé észre is vehetők. Számvevőszékeket is fogunk létesíteni s ott az uralkodó bármikor teljes áttekintést kaphat majd az állami bevételekről és kiadásokról, kivéve a folyó havi elszámolást, amely még nem lehet kész, és az előző havit, melyet még nem hagytak jóvá. Az egyetlen személy, akinek nem lesz érdeke megkárosítani az államot, az uralkodó, az állam tulajdonosa. Ezért az ő személyes ellenőrzése ki fogja zárni azt a lehetőséget, hogy pazarlás folytán hiányok keletkezzenek. Hogy az uralkodónak elég ideje legyen tulajdonképpen feladatainak ellátására, az államügyek ellenőrzésére és megfontolására, véget fogunk vetni annak, hogy az udvari etikett kedvéért reprezentálnia kelljen fogadásokon, ami oly sok felbecsülhetetlen időt emészt fel. Ereje így nem fog többé felaprózódni köpönyegforgató kegyencek között, akik csak azért nyüzsögnek körülötte, hogy részük legyen az udvar fényében és pompájában, és csak saját érdekeiket nézik, az állam érdekeivel pedig nem törődnek. Gazdasági válságokat idéztünk elő a gójok számára egyszerűen azért, hogy pénzt vontunk ki a forgalomból. Óriási tőkéket stagnáltattunk s vontunk el így az államoktól, úgyhogy azok kénytelenek voltak ugyanezekhez a stagnáló tőkékhöz folytatólagosan kölcsönösként folyamodni. Ezek a kölcsönök kamatfizetési terheket róttak az államokra és a tőke rabszolgáivá tették őket... Az iparnak a tőkések kezében történt csoportosítása, ami által az kicsúszott a kisiparosok kezéből, felszívta a népek életerejét s ezzel gyengítette az államokat is. A jelenlegi pénzkibocsátás általában nem felel meg a fejenkénti szükségletnek és ezért nem elégítheti ki a munkások összes igényeit. A kibocsátott pénz mennyiségének meg kellene felelnie a lakosság növekedésének és ezért születésük napjától kezdve már a gyerekeket is számításba kell venni, mint pénzfogyasztókat. A pénzkibocsátás újjárendezése lényeges kérdés az egész világ számára. Önök tudják, hogy az aranyalap a vesztét okozta azoknak az államoknak, amelyek azt bevezették, mert nem tudta kielégíteni a pénzszerzősületet, annál kevésbé, mivel kivontuk az aranyat a forgalomból, amennyire csak lehetett. A mi uralmunk alatt a munkaerő-költséget fogjuk bevezetni pénzalapként,

amikor is egészen mindegy lesz, hogy azt papírban vagy fában számítják-e. Mi a pénzkibocsátást összhangba fogjuk hozni valamennyi alattvaló normális szükségletével, a pénzmennyiséget minden születéssel növelni és minden halálozással csökkenteni fogjuk. A számításokat minden départementnak (a francia közigazgatási egység), minden körzetnek külön-külön el kell végeznie.

Hogy ne legyen fennakadás az állami szükségletek fedezésére szolgáló pénzek kifizetésében, ezek összegét és kiutalásuk feltételeit az uralkodó rendeletileg fogja rögzíteni; ez véget fog vetni annak, hogy valamely minisztérium előnyben részesítsen egy intézményt mások rovására. A bevételi és kiadási költségvetéseket közvetlenül egymás mellett fogjuk vezetni, hogy különválasztásukkal ne lehessen őket elhomályosítani. Azokat az újításokat, amelyeket a gójok pénzügyi intézményeiben és eljárásában tervezünk, olyan formákba fogjuk öltöztetni, hogy senkire sem fognak riasztólag hatni. Ki fogjuk hangsúlyozni, hogy az újításokra azért van szükség, mert a gójok az ő rendellenességeikkel zavaros állapotokat teremtettek a pénzügyek terén. A legfőbb rendellenesség, amint erre rá fogunk mutatni, abban áll, hogy olyan állami költségvetést irányoznak elő, amelyet minden évben ki kell bővíteni a következő okból: a költségvetésből félévig futja, azután külön költségvetést kérnek azért, hogy helyrehozzák a dolgokat, ezt kimerítik három hónap alatt, mire pótköltségvetést kérnek, mindez kiegyenlítési költségvetéssel végződik. Mármost, mivel a következő évi költségvetést az összes pótlások összegének megfelelően irányozzák elő, a szabályostól való eltérés akár 50 százalékot is kitesz egy év alatt, és így az évi költségvetés tíz év alatt megháromszorozódik. Az ilyen módszerek következtében, melyeket a gój államok gondatlansága megenged, államkincstárai üresek. Ezt nyomon követi az államkölcsonök időszaka, ez pedig végképp kikészítette és csődbe juttatta az összes gój államot. Önök teljesen tisztában vannak azzal, hogy a mi uralmunk alatt nem tűrhetjük majd a gazdasági kérdések ilyenfajta kezelését, mint amilyenre a gójokat rávettük. Minden államkölcson annak következménye, hogy az állam gyenge lábakon áll és nem ért sajátjogainak érvényesítéséhez. A kölcsonök Damoklész-kardjaként lógnak az uralkodók feje felett, akik ahelyett, hogy ideiglenes adót vetnének ki alattvalóikra, kinyújtott kézzel koldulni mennek a mi bankárainkhoz. Idegen kölcsonök olyanok, mint piócák az állam testén, amelyeket nem lehet eltávolítani, amíg maguktól le nem hullanak vagy az állam le nem rázza őket. A gój államok azonban nem rázzák le őket; továbbra is ragaszkodnak ahhoz, hogy egyre többet szedjenek magukra, úgyhogy menthetetlenül el kell pusztulniuk, kimerülve ettől az önkéntes vérvesztéstől. Tehát mi is lényegében az államkölcson, főleg az idegen államkölcson? Az államkölcson azt jelenti, hogy az állam kormányváltókat bocsát ki, amelyek a kölcsonöntőke összegéhez mért kamatfizetési kötelezettséget tartalmaznak. Öt százalékos kamat esetén az állam húsz év elteltével hasztalanul fizet kamatokban az államkölcsonnel azonos összeget, negyven év alatt az eredeti kölcson kétszeresét, hatvan év alatt annak háromszorosát és közben az adósság változatlanul megmarad - kifizetetlen adósságnak. Ebből világos, hogy az állam mindenféle fejenkénti megadóztatással elveszi a szegény adófizetőktől az utolsó garasokat is csak azért, hogy kiegyenlítse gazdag idegeneknél fennálló számláját, akiktől pénzt vett kölcson ahelyett, hogy ezeket a garasokat saját szükségleteire teremtette volna elő az államkölcson megteremtő kamatfizetési kötelezettség nélkül. Addig, amíg az államkölcsonök belföldi kölcsonök voltak, csupán arról volt szó, hogy a gójok a szegények zsebéből a gazdagokéba rakták pénzüket, mihelyt azonban szert tettünk a megfelelő személyekre, hogy külföldi síkra tereljék az államkölcsonöket, az államok egész vagyona a mi zsebünkbe folyt és a gójok alattvalói sarcot kezdtek fizetni nekünk. Az uralkodó gój királyoknak az államügyek vezetésében tanúsított felületessége, a miniszterek megvesztegethetősége, valamint más vezető személyiségek hozzá nem értése a pénzügyekhez - mindez a mi kincstáraink adósaivá tette országaikat akkora összegek erejéig, hogy teljesen lehetetlen azokat visszafizetni. Ezt azonban nem értük el súlyos erőfeszítések és pénzáldozatok nélkül. Mi nem fogjuk megengedni a pénz stagnálását és ezért a kamatozó állami értékpapírokat is meg fogjuk szüntetni egy egyszázalékos széria kivételével. Így aztán kamatfizetés sem lesz többé piócák számára, melyek kiszívják az állam egész erejét. Kamatozó értékpapírok kibocsátására kizárólag az ipari vállalatoknak lesz joguk, melyeknek nem okoz majd nehézséget kamatot fizetni nyereségükből. Ezzel szemben az állam nem hül hasznót a kölcsönvett pénzből, mint ezek a társaságok, mert hiszen az állam azért vesz kölcsön pénzt, hogy azt elköltse, és nem azért, hogy

üzleteket kössön belőle. Nálunk a kormány is vesz majd ipari értékpapírokat. Ily módon nem lesz többé kamatfizető kölcsönügyletekből kifolyólag, hanem át fog változni haszonért dolgozó pénzkölcsönzővé. Ez az intézkedés meg fogja szüntetni a pénz stagnálását, az élősdí nyerészkedést és henyélést, ami mind hasznos volt számunkra, amíg a gójok voltak uralmon, de nem kívánatos a mi uralmunk alatt. Amilyen világosan jut kifejezésre a gójok tisztán állati értelmének fejletlen gondolkozási képessége abban a tényben, hogy kölcsönöket vettek fel nálunk kamatra és sohasem gondolták meg, hogy ugyanezt a pénzt, sőt még annak kamatait is csak elő kell majd teremteniük saját államuk zsebéből ahhoz, hogy kifizethessenek minket. Mi lett volna egyszerűbb, mint hogy saját népüktől vegyék el azt a pénzt, amelyre szükségük volt? De éppen ez bizonyítja fölényes elménk génuszát, hogy az államkölcsönök ügyét olyan színben tudtuk feltüntetni előttük, hogy azokat még előnyösnek is tartották maguk számára. Azok a költségelőirányzatok, amelyeket annak idején a magunk uralma alatt be fogunk vezetni, a gój államokkal folytatott kísérleteink során szerzett évszázados tapasztalatokon fognak alapulni, világosak és határozottak lesznek s az első pillantásra mindenki számára nyilvánvalóvá fogják tenni az újításainkban rejlő előnyöket. Véget fognak vetni azoknak a visszaéléseknek, melyeknek a gójok feletti uralmunkat köszönhetjük, de amelyeket nem engedhetünk meg a mi királyságunkban. Úgy fogjuk felépíteni elszámolási rendszerünket, hogy sem az uralkodó, sem a legjelentéktelenebb köztisztviselő nem fogja tudni észrevétlenül elvonni rendeltetésétől akár a legkisebb összeget is, sem pedig más célra fordítani, mint amelyre a költségelőirányzat szánta. Határozott költségelőirányzat nélkül pedig nem lehet kormányozni. Meg nem határozott cél követése - még hozzá ugyancsak meg nem határozott segélyforrásokkal - hősöket és félisteneket is romlásba dönt. A gój uralkodók, akiknek valamikor tanácsokat adtunk s akiket reprezentatív fogadásokkal, az udvari etikettből adódó kötelezettségekkel és különféle szórakozásokkal eltérítettünk az államügyekkel való foglalkozástól, csupán kulisszák voltak uralmunk számára. Az uralkodókat az ügyek vitelében helyettesítő favorit udvaroncok által beterjesztett jelentéseket a mi ügynökeink fogalmazták meg helyettük, s ezek az előterjesztések mindig kielégítették a rövidlátó lelkeket azzal, hogy ajövőre vonatkozólag megtakarításokat és a helyzet javulását helyezték kilátásba... Megtakarítások? Miből? Új adókból? - kérdezhették volna azok, akik elolvasták beszámolóinkat és előirányzatainkat. De nem kérdezték... Önök tudják, mire vezetett a gójoknak ez a gondatlansága, a pénzügyi zűrzavarnak milyen fokára jutottak, népeik csodálatra méltó ipara ellenére...

21 . Jegyzőkönyv

A legutóbbi összefüggésben előadottak kapcsán ma részletesen meg fogom világítani a belső kölcsönök kérdését. A külföldi kölcsönökkel - amelyek a gójok nemzeti vagyonával tápláltak minket - nem foglalkozom többet, mert a mi államunk viszonylatában nem lesznek külföldiek, tehát semmiféle külügy sem. Hasznát húztunk a tisztviselők megvesztegethetőségéből és az uralkodók hanyagságából, kétszeresen, háromszorosan, sőt még ennél is többszörösen kaptuk vissza a gój kormányoknak kölcsönzött pénzünket, amelyre államaiknak még csak szükségük sem volt. Megtehetne ilyet bárki is velünk?.. Ezért csak a belső kölcsönök részleteivel foglalkozom. Az államok bejelentik, hogy belső kölcsönre van szükség, és megindítják a kölcsönjegyeztetést saját váltóikra, azaz kamatozó értékpapírjaikra. Hogy a jegyzést mindenki győzze, az árat száz és ezer között szabják meg, és árendeményt tesznek azoknak, akik elsőnek jegyeznek. A következő napon mesterségesen felszöktetik a kölcsönkötvények árát s azzal okolják meg az áremelést, hogy mindenki töri magát a kölcsönjegyzésért. Pár nappal később az államkasszák - mint mondják - túlzsúfoltak, és több a pénz, mint amennyire szükség van (minek akkor jegyeztetni?). A kölcsönt, tegyük fel, jóval túljegyezték, s ebben rejlik az egész színvadi hatás: ide nézzenek-mondják-, micsoda bizalom nyilvánul meg az állam kölcsönkötvényei iránt. De amikor vége van a komédiának, az állam azzal a ténnyel találja magát szemben, hogy rendkívül terhes adósságot vett magára. Hogy fizetni tudja a kamatokat, újabb kölcsönökhöz kell folyamodnia, ezek azonban nem szüntetnek meg, hanem csak növelik a tőkeadósságot. És ha ez a hitel is kimerült, új adókkal kell fedezni - nem a kölcsönt, hanem csak annak kamatait. Ezek az adók tehát arra szolgálnak, hogy az egyik adósságot a másikkal fedezzék. Ezután következnek a konvertálások. Ezek csökkentik ugyan

a kamatfizetést, de magának az adósságnak fedezése nélkül, ezenkívül pedig nem vihetők keresztül a kölcsönjegyzőnk beleegyezése nélkül. Amikor bejelentik a konvertálást, ezzel egyidejűleg felajánlják, hogy visszafizetik a pénzt mindazoknak, akik nem kívánják konvertálni kötvényeiket. Ha mindenki visszautasítaná a konvertálást és követelné pénzét, a kormány saját csapdájába esne és kiderülne, hogy fizetésképtelen, nem tudja a felajánlott összegeket kifizetni. A gój kormányok szerencséjére alattvalóik - akik semmit sem értenek a pénzügyekhez - mindig szívesebben vállalták az árfolyamvesztéseket és a kamatcsökkentést, mint azt a kockázatot, amellyel pénzük más irányú elhelyezése járna, és ily módon gyakran lehetővé tették kormányaik számára, hogy azok több milliós adósságtól szabaduljanak meg. Manapság ezeket a trükköket külföldi kölcsönökkel kapcsolatban nem játszhatják meg a gójok, mert tudják, hogy mi minden kölcsönadott pénzt vissza fogunk követelni. Az államok fizetésképtelenségének nyílt bevallása a legjobb bizonyíték lesz arra, hogy a különböző országokban teljesen hiányzik minden kapcsolat a népek érdekei és azok között, akik kormányozzák őket. Kérem önöket, szenteljenek különös figyelmet ennek a pontnak valamint a következőnek: manapság minden belső államkölcsönt úgynevezett függő adósságokkal konszolidálnak, vagyis olyanokkal, amelyek többé-kevésbé rövidlejáratúak. Ezek az adósságok olyan pénzekből állnak, amelyeket takarékpénztárakba és takarékalapokba fizettek be. Ha ezeket az alapokat sokáig valamely kormány rendelkezésére bocsátják, elpárolognak a külföldi államkölcsönök kamatainak törlesztése során és azonos összegre szóló járadéklevelek letétbe helyezésével helyettesítik őket. Ilyen járadéklevelekkel szokták a gójok pótolni államkincstáraik minden hiányát. Ha majd elfoglaljuk a világ trónját, mindezeket a pénzügyi és hasonló fogásokat - mint amelyek nem egyeztethetők össze érdekeinkkel - úgy el fogjuk söpörni, hogy nyomuk sem marad, mint ahogy meg fogjuk szüntetni az összes értékpapír-tőzsdét is, mert nem fogjuk megengedni, hogy értékpapírjaink áringadozásai csorbítsák hatalmunk tekintélyét. Értékpapírjaink árát törvényileg fogjuk megszabni a teljes névértéknek megfelelően, az árcsökkentés vagy áremelés minden lehetősége nélkül. (Az áremelés ürügyet szolgáltat az ár későbbi csökkentésére, s a gójok értékpapírjaival kapcsolatban így is jártunk el: azzal kezdtük, hogy névértéken felül adtuk-vettük őket, azután messze névértékük alá szorítottuk le az árukat.) Az értékpapír-tőzsdéket hatalmas állami hitelintézményekkel fogjuk helyettesíteni, melyeknek az lesz a feladatuk, hogy a kormány szándékainak megfelelően rögzítsék az ipari értékpapírok árát. Ezek a hitelintézetek abban a helyzetben lesznek, hogy egyetlen napon 500 millió ipari értékpapírt dobjanak piacra vagy vásároljanak fel. Ily módon minden ipari vállalkozás tőlünk függő helyzetbe fog kerülni. Elképzelhetik, milyen óriási hatalomra fogunk így szert tenni...

22. Jegyzőkönyv

Mindazzal, amit eddig kifejtettem önök előtt, gondosan igyekeztem megvilágítani a jövőben, a múltban és a jelenben végbemenő történések titkát, amelyek már a közeljövőben beletorkolnak nagy események áradatába, valamint a gójokkal fennálló kapcsolataink és a pénzgazdálkodás titkait. Ehhez van még némi hozzáfűznivalóm. A mi kezünkben van napjaink legnagyobb hatalma - az arany: tárházainkból két napon belül bármely tetszés szerinti mennyiséget elő tudunk teremteni. Kétségkívül nem szükséges további bizonyíték után keresni arra, hogy uralmunkat Isten határozta el. Ilyen gazdagsággal rendelkezve nem fog nehezünkre esni bebizonyítani, hogy mindaz a szörnyűség, amelyet oly sok évszázadon keresztül el kellett követnünk, végeredményben arra szolgált, hogy igazi jóléthez vezessen, - hogy mindent rendbe hozzon. Igaz, némi erőszakot is kell alkalmazni, de mégis helyre fog állni. Be fogjuk igazolni, hogy az emberiség jótevői vagyunk, hogy ezen a szétszaggatott és megtépdesett földön helyreállítottuk az igazi jót és az egyén szabadságát, s ezzel lehetővé fogjuk tenni, hogy mindenki békében és nyugalomban örüljön az életnek a kellő mértékletesség betartásával, feltéve természetesen, hogy szigorúan tiszteletben tartják az általunk hozott törvényeket. Egyúttal mindenki előtt világossá fogjuk tenni, hogy a szabadság éppúgy nem áll a kicsapongásra és nem jogcím féktelen szabadosságra, mint ahogy az ember méltóságát és erejét sem az a jog teszi, hogy romboló elveket hirdessen, amilyenek a lelkiismereti szabadság, az egyenlőség és hasonlóak. Továbbá, hogy az egyén szabadsága egyáltalán nem jelenti azt, hogy joga van saját magát és másokat összezsúfolt tömegekhez intézett uszító beszédekkel felizgatni; hogy az

igazi szabadság az egyén sérthetetlenségében áll, feltéve, hogy ez az egyén becsületesen és szigorúan betartja a közösségi élet összes törvényét, valamint azt, hogy az ember méltósága megköveteli, hogy tudatában legyen annak, kinek mihez van és mihez nincs joga, s egyáltalában nem az ember énje körül forgó fantasztikus elképzelések az emberi méltóság ismérvei. A mi uralmunk dicsőséges lesz, mert mindenható lesz, kormányozni és irányítani fog, s nem fog vezetők és szónokok után futkosni, akik rekedtre ordítják magukat értelmetlen szólammal, amelyekről azt mondják, hogy nagy eszmék, amikor pedig - őszintén szólva - semmi egyebek, mint utópiák... A mi államhatalmunk a rend koronája lesz, és ez magában foglalja az ember egész boldogságát. Államhatalmunk nimbusza arra fogja készíteni a népeket, hogy képletesen térdre ereszkedjenek előtte és hódolatteljes tisztelettel adózzanak neki. Igazi hatalom nem egyezkedik semmiféle joggal, még Isten jogával sem, vele szemben senki sem meri megengedni magának, hogy akárcsak egy arasznyit is elvegyen tőle.

23. Jegyzőkönyv

Luxuscikkek gyártásának korlátozása. Munkanélküliség. A részegeskedés betiltása. A régi társadalom kiirtása és feltámasztása új formában. Az Isten által kiválasztott.

Hogy az emberek hozzászokjanak ahhoz, hogy engedelmeskedjenek nekünk, szerénységre kell nevelnünk őket. Ezért korlátozni fogjuk a luxuscikkek gyártását. Ezzel meg fogjuk javítani a közérkölcst is, amelyre káros hatással volt a fényűzés terén kifejtett versengés. Újra helyre fogjuk állítani a kisipart, ami azt fogja jelenteni, hogy aláaknázzuk a gyárosok magántőkáját. Erre azért is szükség van, mert a gyárosok gyakran, bár nem mindig tudatosan, nagymértékben a kormány ellen hangolják a tömegeket. A kisiparosok nem ismerik a munkanélküliséget, ezért elégedettek a fennálló renddel és következőképpen érdekük, hogy szilárd legyen a kormány helyzete. A munkanélküliség rendkívül veszélyes dolog a kormányok számára. A mi számunkra azonban eljátszotta majd szerepét abban a pillanatban, amikor kezünkbe kerül a hatalom. Törvénnyel meg fogjuk tiltani a részegeskedést is, büntetni fogjuk, mint olyan bűncselekményt, amely kivetkőzteti az embert emberi mivoltából és állattá alacsonyítja az alkohol hatására. Az alattvalók - ismételt hangsúlyozom - csak az erős kéznek engedelmeskednek vakon, annak, aki teljesen független tőlük, mert érzik, hogy védelmet és támogatást nyújthat nekik a szociális bajok ellen... Mit érnek anyagi lelkű királlyal? Az erő és hatalom megszemélyesítését kell látniuk benne. A mostani uralkodók csak nagy nehezen tartják magukat az általunk lezüllesztett társadalmakban, melyek még Isten hatalmát is tagadják s amelyekből mindenfelé kicsap az anarchia tüze. A legfőbb uralkodónak, aki valamennyi mostani uralkodó helyébe fog lépni, mindeneke előtt ezt a mindent elnyelő tüzet kell majd eloltania. Ezért kötelessége lesz ezeket a társadalmakat megsemmisíteni, még ha saját vérükbe is kell fojtania őket, hogy azután újra feltámaszthassa őket jól megszervezett csapatok formájában, amelyek tudatosan felveszik a harcot mindenféle fertőzés ellen, amely fekélyekkel boríthatná el az állam testét. Ez az Isten által kiválasztott hivatott arra, hogy megtörje azokat az értelmetlen erőket, amelyeket csak állati ösztönök vezetnek és nem az emberi ész. Ezek az erők most diadalmaskodnak, amennyiben a szabadság és jog álarcában rablásokat és mindenféle erőszakoskodást követnek el. Ledöntötték a társadalmi rend minden formáját, hogy annak romjain felállítsák a zsidók királyának trónját. De abban a pillanatban eljátszották szerepüket, amikor ő elfoglalja királyságát. Akkor majd el kell söpörni őket útból, hogy a legkisebb akadály se maradjon. Akkor majd így szólhatunk a világ népeihez: "Adjatok hálát Istennek és ereszkedjete térdre az előtt, aki homlokán hordja az ember sorsrendelésének pecsétjét; Isten maga vezérelte az ő csillagát, hogy senki más mint ő szabadítson meg bennünket az összes előbb említett erőszakoskodásoktól és bajoktól."

24. Jegyzőkönyv

Most rátérek annak ismertetésére, hogy milyen módszerekkel fogjuk mindenütt az egész világon megszilárdítani Dávid király dinasztiajának uralmát. Elsősorban és mindeneke előtt ugyanazt a módszert fogjuk alkalmazni, amely már bölcséink számára is lehetővé tette a világ összes ügyeinek irányítását, azaz az emberiség tervszerű nevelését az általunk kívánt irányban. Dávid

utódainak bizonyos tagjai elő fogják készíteni a királyokat és örököseit hivatásukra. Ezeket nem örökösödési jog alapján fogják kiválasztani, hanem kiváló képességeik alapján. Be fogják vezetni őket a politika legmélyebb titkaiba és a kormány terveibe, de mindig gondoskodni fognak arról, hogy ezeken kívül senki se szerezhessen tudomást ezekről a titkokról. Ennek az eljárásnak az a célja, hogy mindenki megtudja, a kormányzást csak azokra lehet bízni, akiket beavattak az államvezetés művészetének titkaiba... Csakis ezeket a kiválasztottakat fogják megtanítani - sok évszázad tapasztalatainak összevetése révén - a már említett tervek gyakorlati alkalmazására, a gazdaságpolitika és társadalomtudomány terén tett megfigyelésekre, egyszóval azoknak a törvényeknek szellemére, amelyeket a természet maga állított fel megingathatatlanul az emberi kapcsolatok szabályozására. Közvetlen trónörökösöket nemegyszer ki fognak zárni az uralkodásból, ha előkészületük ideje alatt könnyelműségről, puhaságról vagy más tulajdonságokról tesznek tanúságot, melyek az államhatalom vesztét okozzák, amelyek következtében képtelenek a kormányzásra s amelyek már önmagukban is veszélyeztetik a királyi tekintélyt. Bölcséink kizárólag azoknak fogják átadni a kormányzás gyeplőit, akikben feltétlenül megvan a tehetség arra, hogy szilárd kézben tartsák a kormányrudat, akár kegyetlenség árán is. Ha a király akaratgyengeségben betegszik meg vagy más okból válik képtelenné a kormányzásra, a törvény értelmében köteles lesz átadni a kormány gyeplőit más, erre alkalmas kezeknek. A király pillanatnyi terveit, még inkább pedig jövőbeli szándékait senki sem fogja ismerni, még azok sem, akiket legközelebbi tanácsadóinak neveznek. Csupán a király és az a három, aki jótállt érte, tudja majd, hogy mi fog történni. A király személyében, aki hajthatatlan akaratú ura saját magának és az emberiségnek, mindenki megtestesítését fogja látni a sorsnak a maga kiismerhetetlen útjaival. Senki sem fogja tudni, milyen célokat követ a király a maga rendelkezéseivel, és ezért senki sem fogja mérni keresztezni ismeretlen útjait. Magától értetődő, hogy a király észbeli képességeinek meg kell felelniük annak a kormányzási tervnek, amelyet meg kell valósítani. Ezért nem fogja elfoglalni a trónt, mielőtt a fent említett bölcsék meg nem vizsgálták szellemi képességeit. Hogy a nép ismerje és szeresse királyát, elengedhetetlenül szükséges, hogy nyilvános helyeken mutakozzék és beszéljen népével. Ez biztosítja a szükséges kapcsolatot a két erő között, melyet most terrorral elválasztunk egymástól. Erre a terrorra szükségünk van mindaddig, amíg el nem következik az ideje annak, hogy mindkét erőt külön-külön alá vessük befolyásunknak. Nem szabad, hogy a zsidók királya szenvedélyeinek rabja legyen. Különösen áll ez az érzékiségre: jellemének olyannak kell lennie, hogy állati ösztönök semmiképp se kerekedjenek felül értelmén. Az érzékiség minden másnál jobban lerontja a szellemi képességeket és zavarja a tisztánlátást, amennyiben az emberi tevékenység legrosszabb és legállatibb területére vonja el a gondolatokat. Az emberiség Dávid szent ivadékaiból származó támaszának, az egész világ legfőbb urának minden személyes kedvtelést fel kell áldoznia népéért. Legfőbb urunknak példátlanul feddhetetlennek kell lennie.

Utószó

Nyíl utószavának befejező szakasza:

(Az 1905-ös kiadáshoz)

Montefiore vallomása szerint Cion nem sajnál sem pénzt, sem bármilyen más eszközt ahhoz, hogy céljait elérje. Napjainkban a világ összes kormánya tudatosan vagy tudattalanul alárendeli magát Cion szuperkormányának, mert az összes kötvény és értékpapír ennek kezében van. Minden ország olyan nagy összegekkel van eladósodva a zsidóknak, amelyeket sohasem lesznek képesek visszafizetni. Az összes ügy - ipar, kereskedelem és diplomácia - Cion kezében van. Kölcsöneivel rabigába hajtott minden nemzetet. Az oktatás teljesen materialista irányvonalával a zsidók láncra verték a nemzsidókat, akiket "szuperkormány"-uk javára befogtak.

A nemzeti szabadságnak hamarosan vége, tehát a személyes szabadság is végéhez közeledik - mert ott igazi szabadság nem létezhet, ahol Cion az arany hatalmát használva uralkodik a tömegeken és a társadalom legtisztéletreméltóbb és felvilágosult rétegén.

"Akinek van füle, hallja meg."

Közel négy éve, hogy Cion bölcséinek jegyzőkönyvei a birtokomba került. Csak Isten tudja, milyen sok erőfeszítést tettem azért, hogy felhívjam rá az emberek figyelmét - hiába - és hogy figyelmeztessem a hatalmon lévőket azáltal, hogy feltártam a vihar okait, amely hamarosan az apatikus Oroszországra fog törni. Arra az Oroszországra, amely szerencsétlenségére úgy néz ki, hogy elvesztett minden elképzelést a körülötte zajló dolgokkal kapcsolatban. És csak most jutottam el arra a pontra, hogy félek, túl későn sikerült kiadni a könyvemet abban a reményben, hogy készenlétben legyenek azok, akiknek még van fülük, hogy halljanak és szemük, hogy lássanak. Ezek után nem lehet kétséges, hogy Izrael királyának győzelmes uralkodása degenerált világunk fölé emelkedik - mint Sátán - hatalmával és terrorával. A Cion véreből született király - az antikrisztus - hamarosan egyetemes birodalmának trónjára emelkedik. A világ eseményei szörnyű sebességgel felgyorsultak: viták, háborúk, pletykák, éhínségek, járványok, földrengések - minden, ami tegnap még lehetetlen volt, mára már beteljesedett valóság lett. Azt lehetne gondolni, hogy a gyorsan múló napok a Kiválasztott Nép ügyeit szolgálják. Helyhiány miatt nem mehetünk bele a világtörténelem részleteibe, a "gonoszság titkai"-ba, hogy bebizonyítsuk "Cion bölcséi"-nek befolyását a történelemből, amelyet azzal gyakoroltak a világra, hogy előre megmondták az emberiség biztos közeljövőjét, vagy a világ tragédiájának utolsó felvonása előtt felhúzták a függönyt. Csak Krisztus világossága és Egyetemes Szentegyháza képes Sátán mélységére hatolni és feltárni gonoszságának mértékét. Szívemből érzem, ütött az óra, hogy sürgősen összehívjuk a Nyolcadik Ökumenikus Zsinatot, amely egyesítené a lelkipásztorokat és a kereszténység összes képviselőjét. Világi viták és hitszakadások mind feledésbe merülnének a küszöbön álló antikrisztus eljövetele elleni felkészülés szükségében.